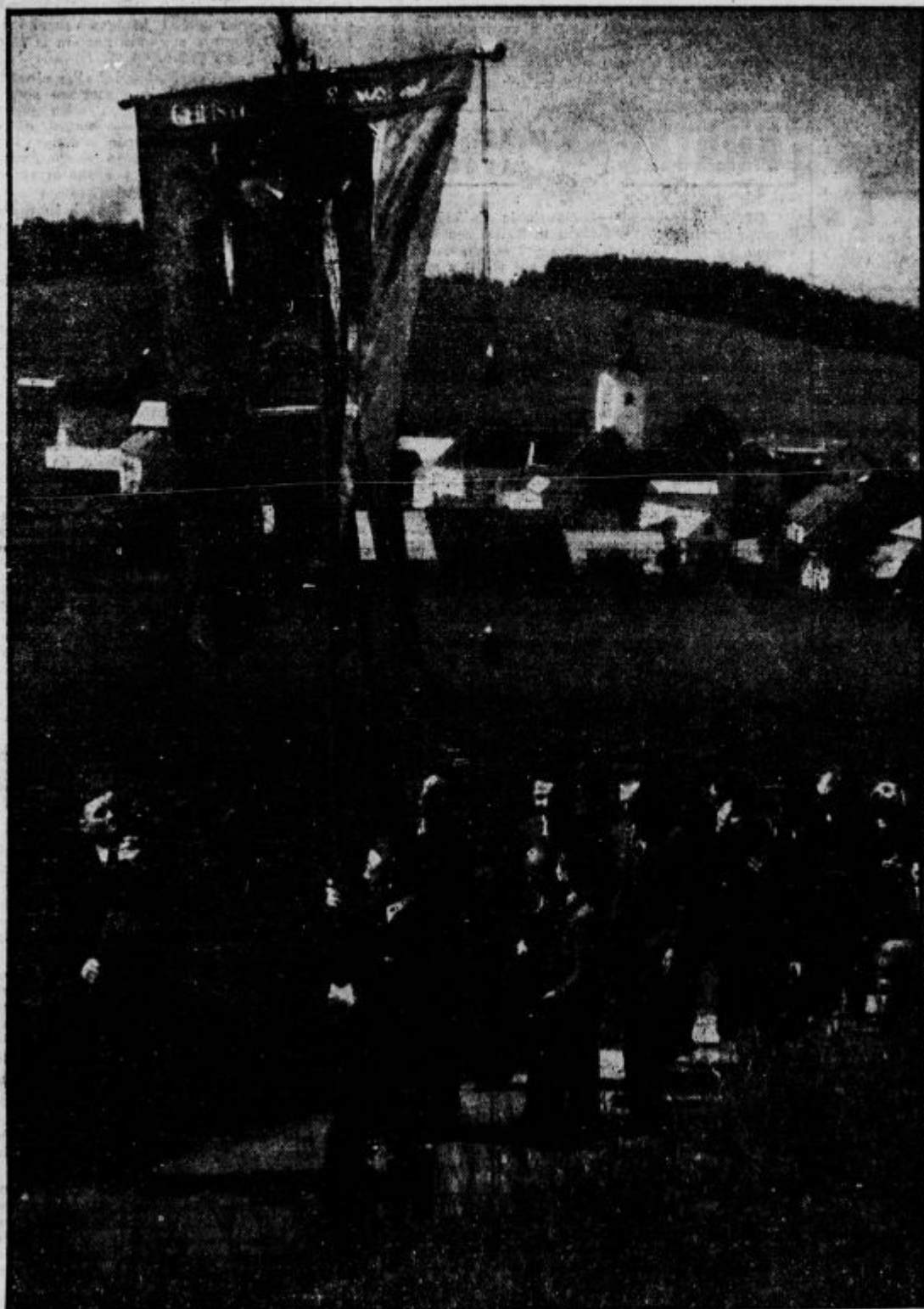

Domoljub

V Ljubljani 2. aprila 1942-XX

55 - Štev. 14

Blagoslova
in milosti polno
Veliko noč
naročnikom,
bralcem,
prijateljem in
vsem rojakom
vošči
Domoljub!

Elavko Ljubniški:

PROCESIJA

Ves povelčan
Jezus iz groba
vstal je iz lastne,
božje moči.
Bolj kakor sonce
zdaj zmagovito
ran na telesu
pet se blešči.

Ni On pozabil
vernega ljudstva;
prva Ga vodi
k njemu zdaj pot.
Saj je s trpljenjem,
s smrtjo na križu
zemlji odprl
vir vseh dobrot.

Ljudstvo hvaležno
Njega proslavlja,
spremlja po poti
in Ga časti.
Vstali Zoeličar
v hostiji beli
vse blagoslavlja,
milost deli.

RAZGLLED PO SVETU

Vojna poročila

V Afriki se v glavnem bojujejo letalci. V teh bojih so italijanski in nemški letalci vedno zmagoviti. — Angleške oklepne čete so se sicer skušale prebiti naprej ter se jim je 21. sušca res posrečilo priti vzhodno od kraja Martuba. Toda italijanske in nemške čete skupaj z letalci so jih vrgle nazaj, pri čemer je sovražnik izgubil, kakor naglašajo poročila, 40 oklepnih voz in dve bateriji.

V Sredozemskem morju se bijejo boji med letalstvom in vojnimi ladjami, pri čemer uspešno posegajo vmes podmornice. Tako je blizu Solluma nemška podmornica iz angleškega konvoja potopila eno ladjo. Prav tako so nemška letala v vzhodnem Sredozemlju potopila več angleških ladij ali pa jih vsaj zadela. — Najbolj pa so se spet odlikovala italijanska letala, ki so ta teden potopila eno angleško križarko ter še tri druge ladje, zadela in poškodovala pa kar 3 križarke, 1 rušilca ter 3 prevozne ladje. — Nemška letala pa so iz spremljave, ki je plula proti Malti, potopila 3 angleške ladje z 18.000 tonami.

Ob ameriški obali delujejo zlasti italijanske podmornice, katere so po poročilih zadnjega tedna tamkaj potopile nič manj kakor 3 petrolejske ladje z 22.000 tonami. — Tudi nemške podmornice so tamkaj potopile 6 ladij s 35.000 tonami. Pred ameriško in zahodnoafriško obalo pa so nemške podmornice vsega skupaj po poročilih preteklega tedna potopile 13 ladij z 80.000 tonami.

Na ruskem bojišču si sovražnik zaman prizadeva, da bi dosegel kak uspeh, ker se nemške čete skupaj z Madžari in Romuni trdovratno ustavljajo. Vsi sovjetski napadi ob reki Doncu so doslej spodleteli, prav tako silni napadi na polotoku Kerču. Od 13. do 20. sušca so Sovjeti izgubili samo na enem delu bojišča nič manj kakor 386 letal, medtem ko so v istem času Nemci izgubili samo 22 letal, kar je uradno potrjeno.

Na zahodu so nemška letala večkrat napadla Anglijo ter jo bombardirala. Pri teh poletih so nemška letala potopila več angleških ladij. Angleška letala so priletela nad srednjo in južno Nemčijo ter metala bombe. Razdejanih je sicer nekaj hiš, mrtvih in ranjenih nekaj civilistov, vendar druge škode ni velike. Pač pa so pri teh napadih Angličani izgubili 28 letal.

Ob Tibem morju so Japonci začeli nove hude napade na Filipinih. V Birmaniji so Japonci predrli sovražne črte, da so se Kitajci, ki tamkaj stojijo, morali umakniti. Dalje so Japonci zasedli Salomonove otoke in pa Andamanske otoke, kar je zelo važen uspeh.

Razlastitev Židov na Madžarskem.

Te dni bo madžarska vlada predložila državni zbornici v odobritev zakon, po katerem bo takoj zaplenjeno vse premočno in nepremočno imetje, ki pripada Židom. Po uradnih podatkih posedujejo Židje na Madžarskem 580.000 oravolov zemlje.

Turške ribe za državi Osi.

Po sporazumu, ki je bil že lani sklenjen med prizadetimi državami, bo Turčija pričela v Nemčijo in Italijo izvažati velike količine rib. Pri tem izvozu pride v prvi vrsti v poštev posebna vrsta velikih skuš, nazvanih storiki, ki se dobe samo v morskih oknih med Evropo in Azijo. Ta riba je po okusu podobna tuninu in je tudi zelo primerna za konzerviranje. Riba storik lovijo le od začetka novembra do konca decembra, ko imajo povprečno težo 4 do 5 kg. Spomlad pa se prične doba izvoza svežine nasoljenih rib.

Tudi v Nemčiji so skržili živilske obroke.

Od 6. aprila dalje bodo v Nemčiji nekoliko zmanjšani obroki hrane, zlasti kruha, maslob in mesa. Tedenski obrok kruha bo za navadne potrošnike zmanjšan za 10 %, obrok maslob za 20 % in obrok mesa za 25 %. Skoraj neizpremenjeni so obroki kruha in maslob za otroke, dočim pa je

obrok mesa tudi za otroke zmanjšani za 12 %. Obrok dodatnih nakazil za težke in najtežje delavce so zmanjšani za 15 %. Glede teh zmanjšav piše »Völkischer Beobachter«, da je treba napeti vse sile ne samo v Nemčiji, ampak v vsej Evropi za povečanje proizvodnje živil. Bolj kakor kdaj mora prebivalstvo dati svoj delež. Kadar bo končana velika borba za velikanske prostore na vzhodu, bo rešeno vprašanje prehrane ne samo za Nemčijo, ampak za vso Evropo. Delo za izrabljanje teh pokrajin je že v teku, jasno pa je, da v par mesecih ne more obroditi velikih sadov. Uspeh se bo čutil gotovo že s prihodnjo žetvijo.

KRATKE z vsega sveta

100.000 delavcev je odpotovalo iz Galicije v Nemčijo in sicer 67.000 moških in 33.000 ženskih. Večino teh ljudi bodo zaposlili pri kmečkih delih.

Romunski Judje se ne smejo več voziti z motornimi vozili.

Vojno mornarico bo dobila Bolgarija. Dveletletnica obstoja praznuje letos katoliško vseučilišče Sv. Sreca v Italiji.

Do 252 stopinj Celzija pod ničlo zdržita mraz bolezenski klici tifusa in tuberkuloze.

Nahod je bil zanesen k nam iz Rusije pred 150 leti.

Pri angleškem bombardiranju Pariza je bilo 600 mrtvih in 1500 ranjenih; 350 hiš je bilo uničenih. Skupne škode je 7 milijard frankov.

Pri nedeljskih volitvah v švicarskem Zürichu so rdeči izgubili dosedanj absolutno večino, ker so dobili samo 36,6 % vseh oddanih glasov.

Bolgarija ima do nove žetve zadosti žita, je izjavil ravnatelj za nakup in izvoz žita, Dolčev. Švedsko vojaško letalo je pri kraju Christinenhalm z velike višine tresčilo na zamrznjeno jezero, prebilo led in izginilo pod njim. Dva podčastnika sta pri tem izgubila življenje.

2,3 milijarde dolarjev so dosegli vojni stroški Združenih držav v mesecu februarju.

Velika eksplozija je nastala onj dan v okolici Stockholma v velikem vojaškem skladišču. Cloveških žrtev pa ni bilo.

Nemški osmošolec, poklicani v vojaško službo, postanejo predčasno maturanti. Maturitetna spričevala dobe tudi tisti dijaki, ki so prišli vsaj v 7. razred.

Omejitve prodaje sladkorja bo stopila s 1. majem in veljavo tudi v ameriških Združenih državah. 120 milijonov lir je baje podedoval v Ameriki neki čevljar z italijanskega otoka Caprija.

Dogovor o ribelovu za daljšo dobo sta podpisala te dni v Kubiševu japonski poslanik pri sovjetski vladi general Tatekava in sovj. zunanji komisar Višinski.

Skoraj 28 milijonov nemških mark je vrgla v Nemčiji cestna zbirka za zimsko pomoč.

285 milijonov kilogramov starega gradiva: papirja, kosti, cumj, kovinskih predmetov in drugega so dale preteklo leto šolarske zbirke v Nemčiji.

Dva in pol milijona slanikov je prodala letos ena sama danska vas, po imenu Hirthal.

Duh po siru je baje dober pripomoček proti glavobolu, je nedavno ugotovil neki holandski zdravnik.

100.000 japonskih družin hočejo preseliti iz preobjudene Japonske na južnomorski otok Sumatro.

Buene pelke bres lupine je vzgojil nedavno nemški profesor dr. Tschermak-Selzenegg; zlasti bodo uporabne za izdelavo bučnega olja.

Veliki viharji so divjali pretekli teden ob južni obali Španije in ob obali španskega Maroka.

Zaradi snežnih viharjev, ki so povzročali pomanjkanje živil, je morala Švedska urediti oskrbo v pokrajinah okrog Malmoeja in Göteborga po bombnikih.

Zastava iz ženskih las vihra na jamboru neke japonske križarke; za njo je žrtvovala 800 Japonk svoje lepe, dolge lase.

Kajn! Kje je tvoj brat?

Resne besede ljubljanskega škofa usem, ki so katoliški Slovenci.

Ko je pretekli teden mladi Jaroslav Kikelj že drugi v tednu dni padel pod morilsko kroglo svojega rojaka, je ljubljanski škof dr. Gregorij Rožman po vseh ljubljanskih cerkvah dal prebrati naslednje svoje oznanilo:

»Že drugič v enem tednu je morilčeva krogla ubila katoliškega akademika za nikač našega mesta. Drugič je bilo uničeno življenje mladega dijaka, ki ni nikomur žalega storil, ni nikogar izdal, ni sebe ne nikogar drugega prodal, ki je v vzorni ljubozni službi Bogu in svojemu narodu in zato jemal nase težke žrtve.

Zakaj je neki skrivni sodni zbor obsodil ta dva sinova slovenskih mater na smrt? Zakaj se je dvignila bratska roka zoper njiju? Ne v zaščito narodove koristi, ne v blagor ljudstva, ne za lepšo njegovo bodočnost, ampak da dosežejo svoje brezbožne cilje, ki so narodu v časni in večni pogin.

Bratomor je vnebovpijoč greh in temu grehu se pridružuje še drugi, ko se skuša z lažjo omadeževati svetla čast obeh mučnikov.

Vsak kristjan in zaveden Slovenec mora take zločine obsojati kot greh pred Bogom in zločin pred narodom. Soudeležba pa se na teh grehih vsak, ki jih odobrava in s kakršno koli podpora pomaga, da se morejo vršiti.

Ko obžalujemo nedolžne žrtve in sočustvujemo z obupanimi starši teh žrtev, in ko obsojamo te vnebovpijoče grehe, prosimo Boga, ki vidi nedolžno prelito kri, naj opere s slovenskega naroda madež bratomornega boja, naj omeha srca morilcev, da v kesanju rešijo svoje duče večnega prokletstva.

Molimo za duše ubitih žrtev, da najdejo v Bogu mir in večno blaženost in da sprosi od Boga milost, da bo njihova mučeniška kri seme novih navdušenih kristjanov med nami.

Cerkvena oblast je jasno in odločno spreporila. Prav tako jasno je ljubljanski škof dr. Gregorij Rožman govoril na Kikljevem pogrebu dne 22. marca. Kot škof in odgovorni pastir svojih vernikov je škof odkrito povedal sodbo in obsodbo cerkve o organizaciji, ki je s svojim delom in propagando posegla v tisto področje, kjer je škof kot glasnik katoliške cerkve dolžan varovati čistost katoliškega nauka in katoliške morale.

Kaj je obsodil škof? Obsodil je najprej Kajnov greh, zločin bratomora, ki spada po svojem značaju med vnebovpijoče grehe, to je grehe, ki kličejo po božjem maščevanju. Nobeni izgovori ne bodo mogli opravičiti teh umorov. Sodniki, ki o teh umorih sklepajo, so samozvani, krivični, zato so njihovi sklepi zločinski.

Obsodil je dalje še drugi greh, ki se pridružil prvemu: da se z zavestnim razširjanjem lažnih vesti jemlje dobro ime nedolžnih. Tudi to je zločin, ki kliče nase jezo božjo. Koliko to zločinov se dan na dan ponavlja in kakšno odgovornost jemljejo nase krivci!

Obsodil je končno skrivno družbo, ki se zakriva pod slepeče ime »osvobodilne fronte« in ki je povzročiteljica teh zločinov. Določeno je povedal, da se za njenim delovanjem skrivajo brezbožni cilji, ki so narodu v časni in večni pogin. Njeno ime je torej samo spretna krinka za delovanje komunistične stranke, ki ima še vedno v svojem programu brezbožstvo in krvavo revolucijo. Ko je torej škof obsodil to skrivno družbo, je to storil zato, ker je s svojimi komunističnimi cilji segla v področje verskih resnic, s svojim delovanjem pa pogazila peto božjo zapoved.

Iz te obsodbe pa izhajajo še nadaljnje posledice. Če je obsojena »osvobodilna fronta«, njena miselnost in njeno delovanje, je obsojeno tudi kakršno koli sodelovanje z njo. Zato je soudeležen pri zločinih »osvobodilne fronte« in je kriv tujega greha vsak, kdor zanjo agitira.

(Nadaljevanje na 3 strani spodaj.)

SEME KRISTJANOV

KONEC.

(Povest iz časov cesarja Septimija Severa, 193—211.)

IX.

Prob je postajal zamišljen. Ni ga več veselilo ne popivanje in pohajkovanje po tabernah, ni ga več veselila stara tovarišija, Sulpicij in drugi mu niso bili več v veselje in v uteho. Domačih se je ogibal, zlasti očeta ni mogel več videti. Hodil je rad sam in po samotnih krajih. Večkrat so ga ljudje videli zahajati v hišo nekega Homogena. Ljudje, ki vse ovojajo, so začeli ugibati, da se Prob nagiblje h krščanstvu in so na to opozorili tudi očeta, sodnika Akvila.

Ta je dal po zaupnih in zanesljivih osebah svojega sina skrivaj opazovati.

»Moj sin — pa kristjan! Nezaslišano! Kaj bo pa z mojo sodniško službo?« je vpraševal v skrbeh samega sebe. Zamere pri cesarju se je bolj bal kakor se bojimo mi sodnega dne.

Nekega jutra so našli Proba mrtvega. Ljudje so namigavali, da ga je dal oče skrivaj umoriti, da bi preprečil njegov prestop h kristjanom.

Če je to res, mu tega prestopa vendar le ni mogel zabraniti. Zakaj ne? Morda ugrabljete. Da bo vaše tuhanje rešeno in vaša radovednost nasičena, mi povejte samo eno: Ali ste že kdaj slišali besedo o krstu krvi? Zel

Kaj je krst krvi?

Kdor ne ve, naj hitro odpre doma svoj »Katoliški katekizem«. Tam bo našel to vprašanje rešeno in razvozlan.

Silvijo je mučeniška smrt njene mladostne tovarišice in nekdanje prijateljice močno pretresla. Vest ji je venomer očitala, da je ona kriva njenih muk in bolečin in njene smrti. In po vrhu še smrti matere Marcele.

Za nekaj tednov je izginila iz Aleksandrije. Pozneje se je vrnila in pravila, da je bila v puščavi in samoti. Tam je na tihem in skrivnem premišljevala svoje dejanje. Povedala je svojim tovarišicam, da vedno in vedno vidi Potamiene na morišču. Zlasti njen zadnji pogled nanjo...

Zdaj jo vidi pa vso lepšo. Vidi jo, kako jo vabi k sebi. Vrnila se bo zato nazaj v puščavo, opravila bo pokoro za svoje izdajstvo, potem bo pa tudi ona šla za Kristusom...

Vrnila se je v puščavo.

Njene prijateljice so jo nekaj časa obiskovale. Hotele so jo zvabiti nazaj na stara pota. Močno se jim je upirala. Bila je v svojem sklepu stanovitna.

Obetala je, da se bo v kratkem vrnila in začela živeti novo življenje. Ker je dalj časa ni bilo nazaj, so jo šle najbolj zveste iskat. Šle so, pa je niso našle. Našle so samo nekaj obleke in nekaj zdrobljenih človeških kosti. Zadnji ostanek, kakor je kazala obleka, nekdanje lahkoživke Silvije.

Kaj pa je bilo z njo? Divja zver jo je raztrgala in požrla. Ona pa je umrla in vi menite, da se je pogubila in da je sedaj za vedno pogubljena...

O, prijatelji in bralci, vzemite še enkrat v roke svoj »Katoliški katekizem«, pa pogledajte, kaj je tam pisano o krstu želja. Ali mislite, da spokorna Silvija tega krsta ni prejela?

Cudna in nedopovedljiva so pota, po katerih nevidna milost božja vodi človeka in ga najde tam, kjer bi nihče tega ne pričakoval...

Ko se je Bazilid vrnal v svoje stanovanje, so ga tovariši hrupno pozdravili.

Kdor jo podpira z denarjem, kdor jo zagovarja ali ji drugače pomaga in z njo simpatizira.

Ze iz tega je razvidno, da je predstavnika cerkvene oblasti vodila pri izreku te obsodbe edino skrb za čistost nauka in morale. S polno upravičenostjo je kot katoliški škof posegel med dogodke in določno izrazil cerkveno stališče. Slovenska javnost zdaj ve, da je tako imenovana »osvobodilna fronta« skrivna komunistična organizacija in da se je zastopnik cerkvene oblasti skupaj z vso duhovščino izrekel zoper njo in jo obsodil.

»Koliko ti je zapustila kristjana?« so ga porogljivo vpraševali.

»Kaj pa hočete s tem reči?« jih je začudeno vpraševal.

»I, nol Bogata je bila. In tako zaupno sta govorila. Radi bi vedeli, kaj ti je lepega povedala?«

»Nič takega ni bilo.«

»Smo mislili, da ti je obljubila svojo hišo. S seboj je menda ni vzela. Ali pa nekaj talentov srebra? To bi se prileglo vojaku.«

»Bi sel Pa je prepovedano.«

»Saj se da tudi pod roko kaj narediti. Stavim, da ni bilo brez cvenka.«

»Kaj pa vendar mislite in sumite?«

»Kako si se pa sladko držal! Saj sem te videl.«

Vojaki so ga vse križem vpraševali, vse križem so vlekli iz njega, koliko mu je Potamiene obljubila, ker jo je s tako odločnostjo branil. Zastonj do ta ni bilo.

»Prijatelji, moje roke so čiste.«

»Kaj smo pa vsi videli?«

»Ničesar niste videli.«

Več dni so silili tovariši vanj. Moral je nekaj dobiti od plemočne kristjane ali pa vsaj od njene matere. Le tako je umljivo njegovo ravnanje s krščansko mučenico.

On pa, da ni dobil nič in še enkrat nič.

»Pa prisezi! Drugače ti ne verjamemo!«

»Ne bom, prisegel pa ne bom!«

»Vidite! Priseči si ne upa! Ali vidite?«

Čemu bi prisegal? Za tako malenkost! Ali mislite, da je prisega igrača? Prisega je nekaj svetega.«

»Oha! Govori kakor bi bil kristjan.«

»Saj sem!«

Vojaki tovariši se na vsa usta zasmejejo in zakrohotaajo.

»Ali slišite, ali ga slišite? Bazilid je kristjan!«

»Ali mu verjamate? Ali nas ima vseh za norca! Bazilid, kaj se šališ?«

Vse križem silijo vanj s podobnimi vprašanji.

»Kristjan sem, ali slišite, ali me hočete razumeti?«

»Šališ se!«

»Ali resnico govoriš?«

»Ali veš, kaj govoriš?«

»Vem, kaj pravim in vem, kaj govorim.«

»Če ve, kaj govori, potem tudi ve, kaj zasluzi. V ječo z njim! Pred sodnike z njim! V smrt!«

Zaprli so ga v ječo. Eden bivših prijateljev je hitro vso zadevo naznanil sodniku Akvilu.

»Ali še ne bo konca te krščanske navlake!« je ječno poslušal Akvila to najnovejše obvestilo.

»Torej tudi vojaštvo že ni več varno pred kristjanstvom!«

Srdito je pihal okrog sebe. Vse, kar je bilo v njegovi bližini, je moralo čutiti njegovo jezo in njegov srd.

Tudi po Aleksandriji se je kmalu razneslo, da so morali celo enega vojaka zapreti, ker da je kristjan. Tudi na ušesa kristjanov je prišla ta nepričakovana novica. Nekateri so verjeli in hvallili Boga, ker tako čudovito množi število kristjanov, drugi so spet zmajevali z glavami in imeli vse skupaj za objestno burko vojakov. Naposled so se nekateri le opogumili in so se šli prepričati, koliko je na tem govorjenju resnice.

»Bazilid je torej postal naš brat.« ga je nagovoril Heraklid, eden izmed aleksandrijskih kristjanov, »kako je to mogoče?«

»Naj vam zaupam svojo zgodbo. Čudovita je; komaj jo boste verjeli.«

»Pripoveduj jo v večjo čast našega Boga Očeta in Sina in Svetega Duha.«

Heraklid in spremeljvalci so obstopili Bazilida in pozorno poslušali besedo novega vernika.

»Vi vsi veste, kako sem nastopal pri usmrtni mučenice Potamiene.«

»Videli smo in tudi bratje so nam sporočili.«

»Vrnil nisem nič drugega kakor samo svojo dolžnost. Zoprno mi je bilo divjanje naše mladine in tiste neotesane opazke na račun mučenice, ki ni ničesar drugega »akrivila, kakor da je bila kristjana. Vedel sem tudi, da je bilo tisto divjanje nahujskane množice le izraz grdega maščevanja. Zato sem se potegnil za ubogo siroto.«

»To smo videli in opazili.«

»Tudi ona je to opazila. Obrnila se je proti meni in mi obljubila, da bo pri svojem Kralju, h kateremu gre, zame govorila priporočilno besedo. Slišal sem njeno obljubo, poslušal sem jo kot izraz vljudnosti in hvaležnosti in nič drugega. Na kako povrčilo se malo nisem mislil. Zdaj me pa poslušajte: Tri dni po mučeniški smrti nedolžne Potamiene je bilo. Noč je bila. Nisem pa še spal. Kar se po sobi posveti. Nedopovedljivo lepa luč je obsijala vso hišo. In sredi te luči sem zagledal v rdeči škrtat oblečeno mladenko, popolnoma podobno Potamieni. In glej! Mladenka se mi približa in mi položi venec na glavo. Bazilid! me nagovori, ali me poznaš? Svojo besedo sem držala. Prosila sem zate in uslišana sem bila, kar sem prosila. Bodi stanovitna. V nekaj dneh boš poklican na boj in po zmagi v tem boju te čaka za vse čase neminljiv in nestrohljiv venec zmagel. Potem je njeno spremstvo zapelo. Zapelo pa tako čudovito lepo pesem, kakršne še nisem slišal. Ah, koliko bi dal, če bi mogel tisto pesem poslušati vedno, brez vsakega nehanja!«

»Bazilid! Ali bi res rad tisto pesem še poslušal?«

»Vse na svetu bi dal zanjo!«

»Še nekaj, Bazilid. Ali veruješ v Boga, kateremu je služila Potamiene, v Boga vsemogočnega stvarnika nebes in zemlje?«

»Verujem!«

»Ali veruješ v Jezusa Kristusa, kateremu je služila Potamiene in ki nas je odrešil?«

»Verujem!«

»Ali veruješ v sv. Duha, Posvečevalca?«

»Verujem!«

»Zadostil Posrbeli bomo, da boš krščen. V najkrajšem času boš krščen. Kdor veruje in je krščen, bo zveličan.«

Naslednjega dne je Heraklidova roka oblija s krstno vodo Bazilidovo glavo. Razkačeni tovariši so pa v svojem besnem sovraštvu do kristjanov obvestili Akvila o krstu njegovega vojaka.

»Kaj! Tako predrzni so že ti kristjani. Dobro! Še danes naj izgubi glavo! Bomo videli, kaj mu bo pomagal njegov krst!«

Bazilidova smrt je spet pomnožila vrste kristjanov. Skozi okno večnosti pa je gledal doli na svojo začnelo Afriko Kartazan Tertulijan in štel in prešteval mučence in vrste kristjanov in je sam s seboj zadovoljen govoril: Ali nisem rekel? Kri mučenec — seme kristjanov. Ali nisem rekel, ali nisem zapisal?«

Lisičja tekma

Tako bi prav za prav lahko imenovali tekmovalce naših bralcev, kdo bo lepše popisal kak svoj dogodek z lisico. Omeniti moramo, da pri teh tekmah ne bo odločal žreb, kakor nekateri mislijo, marveč bo odločalo, kdo bo kako stvar najbolj in najbolj zanimivo povedal, ne da bi si pri tem privoščil preveč lovske latinščine. Reči pa moramo, da nismo pričakovali toliko tekmovalcev. Pa še vedno novi prihajajo. Ker pa vidimo, da se utedne zgoditi, da bi kdo pismo pravočasno poslal, pa bi vendarle prepozno prišlo v naše roke, zato smo sklenili, da bomo z razsodbo tekmovalnega odbora še počakali, dokler bodo prihajala pisma z datumom do 28. suša.

Kar je res, je res! Poleg lovcev, ki jih je tudi precej med tekmovalci, so se oglasili tudi drugi od vseh strani. Nekateri so tako lepo povedali svoje zgodbe, da bo komisija kar v zadregi in bo morebiti morala skleniti še kake naknadne nagrade, da jih bo več deležnih. Tako vsaj bo predlagal urednik, čeprav ga eden izmed lovcev-tekmovalcev »nazaj devlje«, čes: »Se vidi, da Domoljubov urednik ni še imel puške v rokah.«

Kaj je NOVEGA

Našim bralcem

Dne 25. sušca je Visoki komisar izdal nova določila, kako naj se porablja papir. S tem v zvezi je tudi na novo določeno, kako naj listi in časopisi varčujejo s papirjem. Dnevni listi smejo poslej izhajati dnevno le na 4 straneh, le dvakrat na teden na šestih.

Za tednike in druge časopise, torej tudi za Domoljuba, pa velja tale določba:

List, ki se je doslej do 25. sušca tiskal na 16 straneh, sme poslej imeti največ 12 strani; list, ki je doslej imel 12 strani, sme poslej izhajati le na 8 straneh, tisti, ki so imeli 8 strani, smejo vnaprej imeti zgolj 6 strani, tisti pa, ki so doslej imeli 6 strani, bodo poslej smeli izhajati le na štirih straneh.

d Vožnja s kolesi v Ljubljani prepevedana! Glede vožnje s kolesi je te dni pristojna oblast izdala odredbo, ki od 1. aprila 1942 dalje prepoveduje voziti se na kolesih ali kolesarjevati (prevažati) ali jih kakor koli voditi. To velja za ozemlje mesta Ljubljane, v kolikor ga zajema po vojaški oblasti postavljena kontrolna črta. — Kar se tiče drugega ozemlja Ljubljanske pokrajine velja od 11. aprila dalje ista prepoved, vendar s dodatkom, da je treba dobiti za vožnjo s kolesi v posebej posebno dovoljenje pristojne karabinerske postaje. Podrobnosti zve vsak pri domači občini.

d Pogoji za sprejem v Splošno bolnišnico v Ljubljani so tile: 1. Bolniki, ki so člani bolniških blagajin, morajo s seboj prinesiti predpisano bolniško nakaznico. 2. Bolniki, ki so javni nameščenci, naj imajo pri sebi potrdilo o zaposlitvi. 3. Bolniki, ki so plačila nezmožni, naj prineso uhožno spravevalo z izrecno pripombo, da je zavezanec nezmožen plačati oskrbne stroške. 4. vsi drugi bolniki morajo položiti primerno vsoto — za dan 15 lir.

d Zatemnitev traja zdaj od 20.30 do 6.30.

d Albanski podčastniki so bili s posebno naredbo vključeni v italijansko vojsko. Priznani jim bodo v italijanski armadi njihovi čini, službena leta in druge pravice, ki so si jih pridobili.

d Prikret je bil blaženim vseučiliški profesor Costardo Ferrini. Na seji posebne komisije, ki se bavi z razpravami za razglasitev blaženim ali svetnikom, so prebrali oni dan ukaz o potrditvi dveh čudežev, ki sta se zgodila na priprošnje umrlega profesorja Ferrinija. Preiskava je potrdila dva čudeža, in sicer je ozdravel nenadoma mladenič Luigi Valentini l. 1925., nad katerim so zdravniki že bili izgubili sleherno upanje na ozdravljenje. Drugi čudežni ozdravljenec je bil 41 letni zidar Edoardo Granelli, ki je pri popraviljanju cerkve blizu Milana padel z zida in si razbil kobanjo. Tudi nad tem so zdravniki obupali, toda mož je nenadoma ozdravel. Oba čudeža sta se dogodila na priprošnje umrlega Ferrinija. Vseučiliški profesor Ferrini je bil rojen l. 1859. v Milanu in je umrl l. 1902. Bil je odličen znanstvenik in mnogo njegovih učencev je sedaj vseučiliških profesorjev, prav tako pa živi več njegovih tova-

rišev in sodobnikov. Živel je vzorno svetniško življenje.

d Svoj 90. god je obhajala te dni v Ljubljani Marija Potočnik, iz znane Prečeve družine v Zelenikih. Bog jo živi do skrajnih mej človeškega življenja!

d Že tretji dan je pobelila slana vrtove v petek 27. marca. Drugače pa je bilo vse tri dni lepo in sončno pomladansko vreme, ugodno za vsa vrtnarska in poljska dela.

d Sneg je spet pobelil deželo v ponedeljek — prvi dan velikega tedna.

d Za melioracije in za zboljšanje zemljišče je določenih v novem državnem proračunu italijanskega kmetijskega ministrstva 1225 milijonov lir.

d Obsojen radijski poslušalec. Večkrat se je primerilo, da so morali pred sodnike ljudje, ki so navzlic vladnim prepovedim poslušali tuje sovražne in nevtralne radijske postaje in novice, ki so jih tako izvedeli in pripovedovali dalje. Eden takšnih grešnikov je bil Luigi Callera iz Mantove. Moč je precej dolgo poslušal tuje postaje in vse novice nosil svojim znanecem na uho. Končno pa je le padel oblastem v roke in sodišče mu je odmerilo strogo kazen sedmih mesecev zopora in 5000 lir denarne kazni, za namerček pa so mu zaplenili tudi radijski sprejemni aparat.

d Zaščita mater-delavk in otrok. Poseben zakon za socialno zaščito mater in otrok določa v svojih pravilih, da morajo industrijska podjetja, kjer je zaposlenih vsaj 50 delavk od starosti 15 do 50 let, imeti posebne prostore za delavke matere, da lahko doje svoje otroke. Podjetja, ki imajo vsaj 100 delavk, pa morajo urediti posebne prostore, kamor lahko matere delavke oddajo otroke za čas svojega dnevnega dela. V krajih z več podjetji pa bodo krajevni činitelji skupaj s podjetji uredili posebna otroška zavetišča, da otroci, katerih matere delajo čez dan v tovarnah, ne bodo tavalii okrog brez potrebnega nadzorstva in nege.

d Državna učiteljska šola je pričela s poukom v ponedeljek, 30. marca. Pouk je v popoldanskih urah deloma v učilnicah III. drž. realne gimnazije za I. IV. in V. letnik, deloma v učilnicah bežigradske ljudske šole za II. in III. letnik. Podrobna navodila so objavljena v večji učiteljske šole v Ljubljani.

d Iz tobačnega semena pridobivajo olje. Ze l. 1935. so začeli v Italiji preizkušati porabnost tobačnega semena in so ga to leto nabrali 14.000 stotov in začeli iz njega pridobivati olje. Dve leti kasneje so predelali že nekaj manj kakor 20.000 stotov semena. Ugotovili so, da so neke vrste tobaka najbolj primerne za obsežno gojenje, ker dajo po 80 do 500 kg semena na posejani hektar. Sedaj plačujejo stot semena po 300 lir. Ta zgled je opogumil tudi Bolgarijo, Švico in Romunijo, da so se lotile podobnega podjetja in so začele na veliko sejati tobačno seme.

d Ravnateljstvo l. ženske realne gimnazije na Poljanah obvešča s tem vse svoje učenke in njih starše, da se je s sredo, 25. t. m., zopet pričel redni šolski pouk in sicer za razrede 8.abc, 7.abc, 6.abc in 4.abc v stari prisilni delavnici na Poljanškem nasipu 32 (desni trakt, tramvajska postaja Leoničiče). Začetek pouka vsak dan: za 8.abc ob 8, za 7.abc ob 10.30, za 4. abc ob 13.30, za 4.d in 6.abc ob 16.30. — Vsi drugi razredi pa imajo prav tako od srede, 25. t. m., dalje pouk v Lichtenhurtnovem zavodu vsak dan popoldne razen v ponedeljek, in sicer: I. klas. razred, I. abc, II. klas. razred, 2.abc ob 13.30, 2.de, III. klas. razred, 3.abcde ob 16.30, 5.abc pa ob 17.05. Učenke naj se točno držijo danih navodil.

d Raba dopisnic s snižano poštno vsebino ukinjena. Prometno ministrstvo objavlja, da bodo

državne pošte začetni s 26. marcem nehale sprejemati in odpravljati vse dopisnice, ki bodo frankirane z znamkami po 10 in 15 centesimov, enako pa tudi posetnice, frankirane z znamkami po 20 cent. ter rojstna, smrtna, ženitna in podobna vabila, frankirana z znamkami po 15 cent. Če bi se primerilo, da bi bile takšnih vrst razglednice odane na pošto, jih bo uprava vrnila pošiljateljem, če bodo znani, če pa ime pošiljatelja ne bo znano, bodo romale med zavrnjeno pošto. Pač pa se smejo še naprej odpošiljati razglednice in dopisnice, ki so opremljene z znakom po 30 cent., odnosno posetnice in podobna naznanila, če so frankirana tako kakor zapra pisma.

d Na bojišču je padel primorski rojak artillerijski kapitan Aldo Brandolin.

d Nesreča ne počiva. Z voza je padla in dobila hude notranje poškodbe dveletna Jurka Jamnik iz Želmelej. — Dva prsta desne roke je odtrgal stroj železničarskemu ključavničarju Rudolfu Lekšanu iz Ljubljane. — Pri padcu si je zlomil nogo 20 letni ključavničar Karl Selan iz Ljubljane. — Pri padcu na domačem dvorišču si je zlomila levo nogo Marija Rebanšek iz Ljubljane. — Ko je padel z lestve, si je zlomil desnico v kolenou Joža Grušen, sin posestnika iz Starega trga. — Posestnikova hčerka Ivana Povšnar iz Kokre je padla na domačem dvorišču in si zlomila nogo.

NOVI GROBOVI

† Dr. Jože Marjetič

Dne 19. marca t. l. je umrl v Zagrebu v slovenskih in hrvatskih krogih dobro znani zdravnik dr. Jože Marjetič. Star je bil komaj 50 let. Doma je bil iz Skocijana pri Mokronogu. Dr. Marjetič je izšel iz rodu, ki se je že v dijaških letih plemenito navduševal za organizirano katoliško prosvetno in dobrodelno delo med narodom. Po slovenskem vzorcu je v tem pogledu skušal delovati tudi med Hrvati. Posebno ganljiva pa je bila njegova ljubezen do mrtvih tovarišev, s katerimi je v strelskih jarkih preživaljavo svetovno vojno. Zdej je tudi on odšel za njimi na večne poljane. Naj počiva v Bogul Njegovim svojem izrekamo iskreno sožalje!

Zg. Kašelj pri D. M. v Polju. Nedavno smo imeli v naši vasi zopet moškega mrliča. Nepričakovano je za vedno odšel od nas 54 letni Pleško Andrej. Pokojni je bil zaposlen skoraj 30 let v ljubljanski tobačni tovarni. Zadnja leta je bolehal na želodcu. Njegov pogreb je pokazal, da je bil resnično priljubljen v domači vasi in v vsaj okoličnici.

Pokojnemu Andreju Plešku, naročniku »Domoljuba«, ohranimo časten spomin. Naj v miru počivali Preostalo ženo in vse sorodnike pa tolaži Bog!

Na Dobrovi pri Ljubljani je umrla žena posestnika Marija Rihar. — Pri Veliki Nedelji so pokopali 90 letnega očeta znane Kociprove družine. Pokojnik je bil krepka prleška korenina. — V Ljubljani so umrli Weihs Jožefa. Rado Terkljan, 67 letni brivski mojster Franc Zajc, Milka Porenta, železna uradnik v p. Josip Jermol, vdova trgovca Marija Kane, Mirko Pušjar in sopraga majorja v p. Leopoldina Tepež. — Naj v miru počivajol Preostale tolaži Bog!

Zanimive cigarete

Štirje madžarski visokošolci iz mesta Marosvasarhely zadržujejo, da so iznašli nov način za prižiganje cigaret, s katerim bodo odvzeli tobakarjem sedanjo skrb za vžigalice. Omenjeni fantje trdijo, da so iznašli cigarete, ki se same prižgo, kakor hitro jih dene človek v usta. Svoj izum so že prijavili patentnemu uradu. Cigareta ima na spodnji strani tanek sloj za izolacijo, ki se takoj odstrani, kakor hitro prične človek kaditi. Zaradi oksidiranja nastane majhen plamenček in se cigareta sama prižge.

Izšle so nove knjige »Slovenčeve knjižnice«.

Strašne boje za Jeruzalem opisuje Haggard v knigi

DEKLE Z BISERI

Tajinstvene pustolovščine po Sibiriji, Mongoliji in Tibetu opisuje Owendowski v knjigi

LJUDJE, ŽIVALI IN BOGOVI

Knjige so bogato ilustrirane! Vsaka knjiga stane 6 lir. — Takoj po Veliki noči bo izšla nenapisno lepa knjiga Janeza Jaleca »OVČAR MARKO«. — Naj ne bo družine, ki si te knjige ne bi omlilila. — »Slovenčeva knjižnica« spada v vsako hišo!

Posvetitev družin presv. Srcu Jezusovemu

V velikem številu in z globoko pobožnostjo opravljajo verniki pobožnost deveterih prvih petkov. Morda se v vsej zgodovini naše škofije ni bilo takšne skupne pobožnosti, ki bi bila vse sloje naroda tako združevala v ljubezni in zaupanju do presvetega Srca Jezusovega.

Ta pobožnost, prav opravljena, bo brez dvoma rodila ta sladki sad, da bo Jezus s svojo ljubeznijo in milostjo zavladal v dušah, ki spočitujejo Njegovo vročo željo in sprejemajo prve petke zadostilno sv. obhajilo.

Jezusa prosim, da bi kot sad te pobožnosti našim družinam naklonil še eno dobroto:

da bi se iskreno in vdano posvetile Njegovemu Presvetemu Srcu!

Mnogo slovenskih družin se je že posvetilo presvetemu Srcu Jezusovemu. Njih imena so zapisana v zlatih knjigah, položenih na tisti oltar, na katerem je Jezus razodel sv. Marjetki Mariji svoje Srce. Naj se proti koncu naše skupne pobožnosti odločijo še ostale družine in postavijo Srce Jezusovo na svoj družinski prestol, da jim s svojim sladkim vladanjem kraljuje, jih vodi in varuje, da bo oče, poglavar in gospodar družine, katerega vsi člani družine spočitujejo, ubogajo in mu z vestnim spolnjevanjem vseh dolžnosti veselje delajo.

Če je Jezus obljubil, da bo blagoslovil hiše, v katerih se bo častila podoba Njegovega presvetega Srca, koliko bolj bo s svojim blagoslovom napolnjeval srca, ki se mu posvetijo, mu skušajo zvesto služiti in mu ljubezen z ljubeznijo vračajo. Kako pa so danes družine posebnega varstva in blagoslova potrebne!

Stopite, krščanske družine, pod najmočnejše varstvo božjega Srca in sprejemajte iz Njega najbogatejši blagoslov!

† Gregorij Rožman

škof.

Okrog sosedov

s Ker je skočila iz avtobusa, preden je obstal, je z vso silo padla na tla in obležala nezavestna 15 letna Marija Grošel iz Studencev pri Mariboru. Dobila je pretres možganov.

s Nenavadna nesreča se je zgodila pri nekem mariborskem mesarju. Tam je bil 35 letni trgovec s konji Ivan Fajdiga iz Radvanja, da bi izročil nekaj konj. Pri tem mu je pa neki konj dobesedno odgriznil prste desne roke in jih požrl.

s Večje pomladanske povodnji so bile tudi letos v Srbiji. Zaradi naglega tavanja snega so močno narasle vse reke. Posebno Morava se je na več krajih razlila in poplavlila velike površine rodovitne zemlje.

s Prostora za 1200 bolniških postelj ima nova bolnišnica na Rebru pri Zagrebu. Stala je 150 milijonov kun. Odprli jo bodo 10. aprila, na dan obletnice Nezavisne države Hrvatske. Bolnišnica je najsobočnejše zgrajena in opremljena.

s Deželno gledališče iz Gradača gostuje ne samo v Mariboru, temveč tudi v drugih spodnještajerskih krajih. Nedavno je uprizorilo v Sušanju nemško veseloigro »Grda račka«. Obisk je bil zadovoljiv.

s Omejitve špekulacije s posestvi. Po naj-novejši odredbi pristojne oblasti je potrebno v Srbiji posebno dovoljenje generalnega pooblaščenca za gospodarstvo v primerih, kadar nekdo prodaja nepremičnine, ki jih je kupil pred manj nego tremi leti, kar pa ne velja, če nepremičnine prodajajo denarni zavodi.

s Cena jajcem v Zagrebu je določena na 3 kune za komad. Kmetje pa jih sedaj že prodajajo po 250 kune.

s Na Hrvatskem ne bo manjkalo semenskega krompirja. Hrvatski listi poročajo, da so se oblasti tako v mestih kakor na deželi pobrigala za zadostno količino semenskega krompirja, ki ga prodajajo po 5 kun kilogram.

s Svojevrsna je preskrba zagrebskega prebivalstva z mesom. Mesarji dobe tedensko 40.000 kilogramov raznih vrst mesa, in sicer vsak obrtnik po 250 kg in vsak njegov pomočnik na-

daljnjih 100 kg. Razen te količine dobivajo mesarji še po 50 kg mesa za vsak začetni tisočak najemnine za lokal. Tako je v Zagrebu mesa dovolj.

s Nesreča gostilničarja. 71 letni gostilničar Janez Kosmatin se je peljal proti št. Vidu z vozom, polnim vinskih sodov, proti domu. Na klancu v Medvodah je zavora popustila in voz je zavozil v železno ograjo ob cesti. Kosmatin je padel pod voz in se zelo poškodoval po obrazu.

s Dan rženega kruha so imeli te dni v vsej Nemčiji. Predavatelji so govorili o koristnosti in zdravnosti čistega rženega kruha. Lani je bilo v Nemčiji samo 800 pekarn, ki so pekle čisto ržen kruh, letos pa jih je že 24.000.

s Mleko je drago v Belgradu. Predpisana cena za mleko je sicer samo 6 dinarjev, v resnici pa težko dobiš mleko, če ga sploh dobiš, pod 16 din liter. Proti špekulantom se oblasti sicer bore z vso silo, a popolnoma jih ne morejo zatreti.

s Kovanci po 1 in 2 peniga so s 1. marcem 1942 izgubili veljavnost. Nemški konzulat v Ljubljani je pripravljen do 30. aprila 1942 navedene kovance zamenjati za lire.

s Velik športni štadion dobi Kranj: obsegal bo prostor za nogomet, tekališče in kopališče.

s Kvalificirani delavci na Hrvatskem ne smejo biti odpuščeni, niti ne smejo sami menjati svojih služb brez dovoljenja hrvatskega trgovinarstva.

s Meseca junija bo minilo 700 let, odkar je madžarski kralj Bela IV. oklical mesto Zagreb za kraljevsko svobodno mesto. To obletnico bodo v Zagrebu dostojno proslavili ter so v ta namen že imenovali posebne pripravljavalne odbore.

s Z 10 m visokega odra je med Belom padel in obležal z zlomljenimi udi pomožni delavec Ivan Fras v Mariboru. Fras je izdihnil, preden je prihitelj rešilni avtomobil.

s Zaradi pomanjkanja mleka je bila v srbskem Nišu doslej oblastno urejena prodaja mleka. Ker pa mesto v zadnjem času zopet dobiva dovoljne količine mleka, ga lahko zopet raznašajo mlekarice po hišah.

ZGODBICE

ZA MOŽA V - NEMI MOLK

Na svetu se dogaja marsikaj, kar se nam nemogoče rdi.

V angleškem mestu Liverpool je pred nekaj desetletji živelo ne več čisto mlado dekle. Na obisku pri svoji prijateljici je nekoč bolj od daleč videlo starejšega moškega, ki mu je bil na vso moč všeč. Poizvedovalo je in dognalo, da je možak vdovec, ki pravi, da bi se sicer rad oženil. Ampak po smrti svoje prve žene se je bil zaobljubil, da vzame še kako gluhonemo, če bi ga kakšna takšna marala. Njegova rajna žena je bila namreč tako zgovorna, da je v nomer klepetala česar se je moč nazadnje naveličal. Zato bi poslej vzela je tako, ki je nema.

Liverpoolčanka je brž sklenila postati nema. In res poslej ni spregovorila nobene besede. Kmalu sta se s tistim možem seznanila in res tudi vzela. Zgodba pravi, da je bil ta zakon na vso moč srečen. Ko je živel v svoji »nemi« ženi zapustil vse svoje premoženje.

Drugače pa se je godilo nekemu dekletu v Birminghamu — tudi na Angleškem. Tam sta živeli dve dvojčki, izmed katerih je ena bila nema. Obe sta se seznanili z nekim moškim in se obe vanj zaljubili. Toda on se ni zaljubil v obe, marveč v — nemo, s katero se je zaročil ter se domenil, kdaj bo poroka. Vse je bilo že pripravljeno, ko je nevesta naglo umrla.

Obe dvojčki sta si bili na vso moč podobni. Prebivali sta sami v samotni hišici. Zato je preostala govoreča sestra lahko izrabila smrt svojo sicer ljubljeno nemo sestre ter je kot »nema« naznanila oblasti, da je umrla njena »govoreča« sestra. Tudi ženin, ki je živel v Londonu, je »nema« sporočila, da je umrla njegova svakinja. Ženin se je kmalu pripeljal. Mož prav nič ni opazil, da njegova nevesta, s katero se je kmalu potem poročil, ni prava. Sicer tako zgovorna sestra je prevzela nase breme nemege molka, da bi dobila moža, ki ga je rada imela. Zakon je bil prav srečen. Vendar srečna žena ni mogla predolgo molčati. Ko je minilo leto dni srečnega, a nemege zakona, se je začela delati, kakor da bi bila počasi začela spet dobivati dar govora. To je bila njena druga go-ljufija, s katero pa je moža še bolj osrečila.

Precej drugače pa se je končala taka zadeva v Ameriki. Meseca julija leta 1852 sta se v Bostonu zaročila dva zaljubljenca ter sklenila, da se bosta kmalu vzela. Ona se je pisala Guilford ter je bila 20 let stara. Bila je iz dobre premožne in poštene hiše. On pa se je pisal William Simpson ter je bil učitelj blizu Bostona. Tik pred poroko pa so nevestini starši preklinali svoje dovoljenje, češ da so o ženi niso slišali slabe reči. Pozneje se je izkazalo, da je bilo vse golo obrekovanje, toda takrat je obrekovanje še držalo in poroke ni bilo.

Nevesta, ki je svojega ženina močno ljubila, je vpricho staršev prisegla: »Če mi ne dovolite, da ga vzamem, vam prisrzem, da celih 50 let ne spregovorim niti besedice več!« Domači te njene prisrge niso vzeli za res, ona pa jo je držala. Od tiste ure je nihče več ni slišal govoriti. Ko so njeni starši pomrli, je hodila od brata do brata, od sestre do sestre, povsod je pomagala, povsod so jo radi imeli, le govoriti nikjer ni hotela.

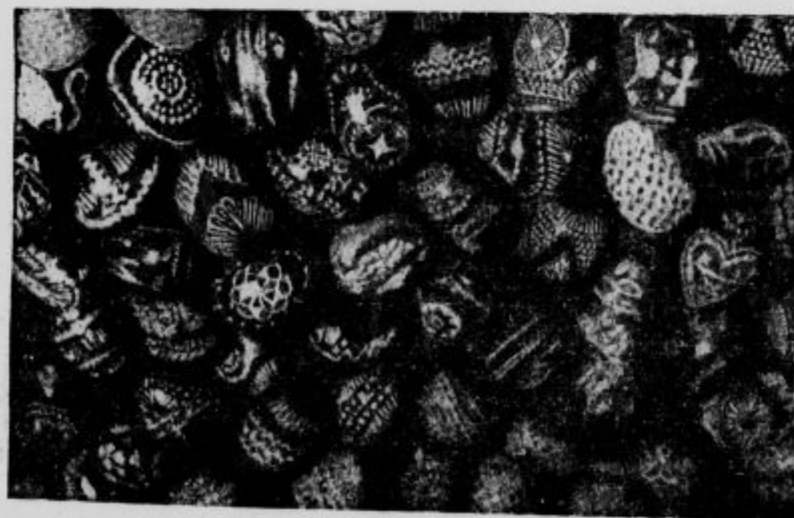
Z znamenji in pisavo pa je dala razumeti, da bo spregovorila dne 18. julija 1902, tistega dne torej, ko naj bi sicer obhajala svojo zlato poroko, ako bi se bila poročila. Napravili so veliko slovesnost, sorodniki in prijatelji so bili povabljeni, vsi so »prišli, da bi bili priče, kako bo nekdanja nevesta po 50 letih spet spregovorila. Ona se je medtem napravila v tisto poročno obleko, ki jo je pred 50 leti imela pripravljeno za poroko. Natanko ob dveh popoldne je kot nevesta opravljena stopila med goste. Veselo se je namahnila in odprla usta, da bi po 50 letih prvokrat spet spregovorila. Toda — groza — niti besedica ne pride iz njenih ust! Glaslice, ki celih 50 let niso delovale, so z vedno umolkne. Od strahu je reva obolela, zdravnik ji je sicer vrnil zdravje, ni ji pa mogel vrniti govora. Končno se je vdala ter je vdano prenašala neprosto voljno molk, ki si ga je bila iz ljubezni do ženina pred 50 leti v svoji jezi in trmi prostovoljno naložila.

Spoznala sta Ga po lomljenju kruha

Mali režež velikončni kolač

Lepa zbirka velikončnih pirkoe

Trkata s pirhi in sam Bog ve, na kaj pri tem mislita

Mladenka iz Velike Ligojne pri Vrhniki pri slikanju pisanic

Kristus je vstal! Sveta tina noč kaže Njegovo moč

»Deni svoj prst semkaj in poglej moje roke; podi svojo roko in jo položi v mojo stran in ne boš neveren, ampak veran!«

ga navdušenja in prepričanja o resničnosti katoliških načel, za katera se bore in žrtvujejo. Evangelij nam pripoveduje, da se je to navdušenje porodilo že ob Kristusovem grobu. Še pred nekaj trenutki se je dvomeče dvigalo vprašanje: Kdo nam bo odvalil kamen z groba. Pravkar so hoteli celo Njegovi učenci bežati v Emava in le nekaj hipov prej je prevladoval splošen vtis, da so Kajfa, Herod in Pilat docela gospodarji položaja.

Nenadoma pa nastopi popoln obrat: kamen je odvaljen. Bežeči se vračajo. Tisti, ki so pravkar triumfirali, že trepetajo. Aleluja, klic zmagovalca ori iz globin srca Njegovih zvestih.

Dal Bog, da bi se vesoljno krščanstvo ob teh lepih praznikih osvestilo in zavedelo svoje nezmagljive moči. Kristus je vstal, kakor je rekel.

V Priekiji nosijo velikončne dobrote tudi moški k blagoslovu

Ena, dve, tri... To bo šlo skozi ušesa!

»Zegene neso v cerkev

Po stari navadi tudi repnih olupkov ne sme manjkati za alelujo

»Brniki fantje in dekleta sekajo pirhe

RADO MURNIK
Matajev Matija
VESELA NOVELA

V salonu je na zofi sedela blede, stara gospa v šumeči sivi svili in sivkastih rokavicah. Visoko je dvigala glavo in se trudila, se držati kar najbolj dostojanstveno; okoli vratu in na prsih ji je visela drobna, rumena verižica, o kateri so vedele razen gospe Krajanove vse druge prijateljice, da ni od pravega zlata. Poleg starke je ždel droban, obrbit gospodek v belorumenkasti obleki in je nemški, z dolgočasnim glasom nekaj pripovedoval gospe Krajanovi.

Hladni pogledi, visokostno, napeto vedenje te gospe je izprva oplnilo Mataja. Naposled pa se je le ohrabril, se bližal gostoma, jima prijazno želel dober dan in ponujal svojo široko dlan.

»Ljubi moj, pojdi no v kuhinjo, kuharica naj ti da malico!« ga je prosila gospa Beti, vsa zardela, in se v očitni zadregi gladila po krilu.

Droban gospodek je nekaj pripovedoval

»I, kaj bi hodil zdaj v kuhinjo, tam sem sedel že po kosilu dosti dolgo,« se je protivil Matija. »Naj se rajši kaj lepega pomenim z gospodo tukaj, saj je ne vidim vsak dan! Ne zamerila mi, Matajev Matija sem, s Telebanovoga. Obiskat sem prišel svojo ljubo Šp... oha! Beto, sem hotel reči. Prava sestra mi je; še zdaj me poskeli, kadar se spomnim, kako sem bil včas doma tepen zavoljo nje. Kdo sta pa vidva?«

»Milostljiva gospa Ribitscheva in njen gospod sin,« je rekla gospa Beti s ponesrečenim nasmehom. Z veliko muko, po sili se je držala prijazno.

Gospod Ribitsch je s tuđnim pogledom premeril Mataja od nog do glave, Matija pa mu je krepko stisnil roko. Gospa Ribitscheva je komaj vidno pokimala, dočim si je njen sin s parfimiranim robcem potegnol po orokaviženi desnici.

Tedaj je prišla hišna in javila, da je gospodični Eleonori stajno in da prosil, naj pride gospa mama takoj k njej.

»Preved se je najedla tiste kačice!« si je mislil Matija.

Obe gospe sta prestrašeni odhiteli k bolnici. Matija pa je sedel k gospodu Ribitschu.

»Ne zamerite mi, ljubi gospod,« je začel, »nekaj vam moram povedati. Zdjaj ni moje sestre tukaj, ki tako rada prodaja sitnosti — no, vsaki ima svoje dobre in slabe navade. Zdjaj lahko govorim, kar hočem. Moram vas malo potolažiti. Zakaj to je dobro delo.«

Gospod Ribitsch si je ogledoval svojo rokavico, včas pa prežavo pomotril Mataja.

»Zalostni ste, ker vam gospod Krajan kratko malo ne mara dati svoje hčere,« je nadaljeval tolažnik. »Nikar preveč ne žalujte!«

V trudnih očeh mladega starčka se je zasvetila iskra, okoli porogljivih ustev je trznil zasmech, toda le za trenutek.

»Dešla ne bo imela toliko dote, kakor mislite vi, ampak komaj pettisoč goldinarjevic!«

Gospod Ribitsch je nehal ogledovati svojo rokavico; po njegovem bledem, izgledem obrazu je prhnil komaj viden znak slabotnega zanimanja.

»In bolna je reva tudi,« je razlagal Matajev

Matija. »Njeni pravi rdeči lasje so ji že izpadli z glave. Sirota nosi tuje kile in še zob nima vseh svojih.«

»Ali je res, kar ste mi pravili?« je pogrkoval starikavi mladenič in zamečal zaspano.

»O, res, rest!« je poudarjal Matija navdušeno. »Če hočete zvedeti še kaj več, pa pobarajte kuharico! Ta ženska vam vse ve, ker zmeraj pridno posluške utepa pri vratih. Menim, da sem vas pololažil prav lepo; opravil sem dobro delo. Zdjaj se pa rajši umaknem, da se spet kaj ne zamerim sitni sestri. Pa brez zamere, gospod! Z Bogom!« Matajev se je vrnil v svojo sobo in gledal dol na dvorišče. Navdajala so ga prijetna čuvstva po plemenitem činu usmiljenega kristjana.

Iznenada pa je zaslišal razburjen, glasen prepri. Največ sta besedovali milostljiva gospa Ribitscheva in pa njegova ljuba sestra; gospod snubač se je le malo vtikal v živahni, srditi razgovor. Zdjaj pa so mahoma umolknil vsi — odpirali in zapirali so vrata... po stopnicah so hiteli nagli koraki...

Zastoj je ugal Matija, kaj pomeni ta čudna zabava. Hkratu pa je prišumela njegova sestra z razpaljenim, ljutim obrazom v sobico. Siroma odprte oči so ji blebskale v strašni jezi. Ako bi ga mogla prebosti s strupenim pogledom, bi bil Matajev Matija že med rajniki.

»Matija, to je pa že od sile, kar ti uganjaš!« je sikala. Prišla se je z obema rokama za sence, kakor bi jo hudo trgalo tam. Sapa jo je silila tako, da je komaj govorila; solze so ji dušile glas. »Oh! Oh! Oh!«

»I, kaj pa je spet?« je ostrmel brat.

»Kaj ti je bilo treba klepetati o Eleonorini doti, o njenih laseh in zobeh!« mu je očitala s hripavim glasom, lovila sapa in vsa razkačena trkala brata po nizkem čelu. »Ali imaš kaj pameti ali nič?« Odgnal si nam snubač! Oh! Nič več ga ne bo nazaj! Eleonora mi obsedi doma! Težko, da bi se oglašil še kdo! Stara Ribitscheva nas bo opravljala po vsem mestu! Oh! Oh! Da si tak — tak neumen, zarobljen hribovec!«

»I, saj tega nisem nikoli trdil, da bi bil rojen za gospoko suknjot!« se je zagovarjal brat. »Nikar me ne glej tako pisano! Kaj sem pa pregrešil takega? Ali nisem govoril resnice, kakršno sem zvedel od kuharice?«

»Od kuharice! Ze prav!« »Kaj bi me zatorej tako dajlat! Saj jaz tudi nič ne optikam tebi. Sama sitnost te je!«

»Dostite ga je ustavila. »Jutri zjutraj te spremlj Emil na kolodvor, da odpotuješ domov. Pa glej, da se nikoli več ne prikažeš k meni v Ljubljano!«

Odšumela je in tako togotno zaloputnila vrata za sabo, da jih je skoraj vrgla iz letčev. Matiji se je zdelo vse to grozno za malo.

»I, pa pojdem, noč je godrnjal in debelo potegnul sapa. »Pa saj bi šel tako tudi, naveličal

»Kaj ti je bilo treba klepetati o Eleonorini doti, o njenih laseh in zobeh!«

sem se Ljubljane. Ali je kočljiva in zaderična ta Špelal Toliko, da ni skočila iz kože, ta skisanina špeluzastal! Zdjaj ropota spet nad kuharico! — Kdo bi si bil pa mislil, da se iz mojega dobrega dela skuba taka žalost? Zavoljo par odkritosrčnih besedi moram požirati take očitke! Ta je pa že prebuda! Zakaj pa snubeč ni bil previden? Zakaj ni molčal? In s hribovcem me je naglala ihta ihtava, mene, ki se prav nič ne पुलim za gospoko čast! Vsako leto bi bil prišel sem malo vasovat in že na svojo svatbo bi jo povabil, tako pa nič! Komaj čakam, da pojdem! Nikomur se ne maram vsiljevati in nikjer ne višim rad za brado. Če bi še kaj dlje ostal tukaj, bi se preveč nalezal gosposkih šeg in navad, doma bi me pa grod gledali, vsega izprijenega! Hvala Bogu, da bom jutri

Vzel je svoj novi klobuk in jo mahnil po mestu ogledoval izložbe

spet na Telebanovem, koder se mi ni bati za vsako besedico!

Vzel je svoj novi klobuk in jo mahnil po mestu. Dolgo je hodil tod in tamkaj ter si ogledoval prodajalniške izložbe. Naposled je našel, česar je iskal. Kupil je lepo pipo z nastikano lenjo glavo in rdečima čopkoma, potem pa sladkih odpuškov in prezalo svilnato ruto, ki je bila tako lepo pisana kakor sama mavrica.

Ko se je vračal v mraku, je moral mnogokrat povprašati, da je našel zopet v Krajanovo stanovanje. Tiho je sedel v svoji sobi na stol in mislil so mu poletete domov.

Kar je siljal na hodniku nagle korake; vstopil je gospod Krajan, mu položil roko na ramo in dejal:

»Zvedel sem, kaj si naredil! Ribitschevih ne bo nikdar več k nam.«

»E, ne huduj se še tleč je prosil Matajev Matija. »Zdjaj je že, kar je, pa je!«

»Kaj bi se hudoval, celo veselim se!« je radostno vzkljknil trgovec in stisnil vsaku roko. »Zahvaljujem te kar najšepše, ljubi Matija! Prav dobro si opravil to kočljivo stvar in mi prihranil marsikateri neprijetni korak. Kako naj ti povrnem to? Reci mi, česa si želiš?«

»I, več kaj, Tone?« se je oglašil Matija po dolgem in mutnem premišljevanju. »Lej, tebi je treba obrniti samo tako klobuk, pa imaš luč! Ni ti treba ne petroleja, ne olja, ne sveče. Pri nas moramo dolgo kresati ogenj, pa tudi žveplenke so nerodne in ugašajo rade. Prosim te, če si že tako dober, pa mi daj jutri zjutraj eno teh kljuk s zidu, da jo vzamem s sabo domov!«

»Kljuka sama ti ne bi pomagala prav nič,« se mu je nasmehnil svak. »Pač pa ti dam škatico, ki jo bo treba samo pritisniti na gumb, pa bo svetila. Ali si ne želiš nič drugega?«

»Drugo sem si kupil že vse sam,« se je moško odrezal Matija. »Stoj — tisto trobento, ki sama poje, tisto bi že tudi vzeli, pa mi je ne daš, kaj?«

»Z veseljem, dragi Matija! Toda misli sem, da si izbereš kaj boljšega! Lej, zapazil sem, da se ti tvoja ura ustavlja rada. Stara je že, naj v miru počiva! Kupil sem ti novo. Prosim te, vzemi si jo v spomin svojega ljubljanskega svaka!«

Podal mu je močno srebrno uro s primerno debelo verižico.

»O presnetole! je vzkljknil preprijetno iznadeni Matija. »Zdjaj bom imel pa kar dve! Ali bodo gledali Zaplanec, kadar pridem z obema na semenj! Hvala lepa, ljubi Tone! Tudi ti si opravil svojo stvar prav dobro; bolje si uganil, kaj je zame, kakor jaz sam!« (Nadačevanje prih.)

O psu, ki ni bil volk

SKORO 100 LET STARA ZGODBA IZ NAŠE VASI

(Zapisal † Andrej Mejač.)

Pšenico je kmalu in dobro prodal, nato pa je šel malo postopat po mestu. Pridel mu nasproti Platnikov Lojze iz Trznina, znani mesar, ki je vsak ponedeljek vozil svojim koroškim odjemalcem pristne trzinske klobase v Kranj. S Sitarjem sta se poznala. Smeje se stopi predenj in ga vpraša: »No Sitar, kaj pa tvoji sosedi Našovci; ali so že pojedli volčje klobase?«

Sitar ga začudeno pogleda, ker ni vedel, kam meri to govorjenje. Trzinec pa nadaljuje:

Sitar v Kranju se s mesarjem meni o psu

»Veš, davi, ko sem se peljal od doma proti Mostam, me je tam na Drnovem prav pošteno v roke zeblo, pa še po trebuhu mi je krulilo. Pa sem si mislil: pri Rajovcu v Mostah se malo pomudim in pogrejem, pa spijem enega ali dva šila sadnega. V hiši sta bila še dva popotnika, ki sta imela tisti namen kot jaz. Pa nam Rajove začne pripovedovati, kako so prišli pred tednom dni volkovi v Našovec, ker jih je zvalbil duh pri Oborhu zaklanih prašičev, kako so Našovci potem volkove zasledovali in nazadnje, misleč da je volk, ustrelili in pobili Nacetovega psa iz Kranja.«

Sitarja, ki je bil že po naravi vesel in za burke vnet človek, je ta novica zelo razveselila, še zdaj bom imel spet nekaj, s čimer bom sosede Našovice lahko dražil. Mesarja Naceta je dobro poznal, saj mu je tekem let prodal več telet, katere je mesar po domeh skupljal.

Napoti se pod mesto, kjer je bil živinski sejem in prav kmalu zagleda mesarja Naceta, ki je bil znan kranjski »purgar«, kakor so tedaj naši kmetje meščanom rekli.

Ogovori ga in vpraša: »Slišite, vi, gospod Nace, kje pa imate vašega psa?«

Nace, vesel in dobrodušen mož, Sitarja prijazno pogleda in reče: »Že en teden mrcine nisem videl. V nedeljo popoldne, ko je bil zelo lep dan in prav dober saninec, sem se peljal proti Lahovčam, pes je šel kakor navadno s menoj. Čeprav je bil že zelo star in od sila težak, tehtal je več kot dva centa, pa jo je še vedno na konjem ubiral. Ob cesti sem pustil konja, pes se je pa vlegel na sani. Vprego sem izročil v varstvo Cizarjevemu fantu, sam sem se pa podal po opravkih v vas.

Ko sem se vrnil, mi je pa fant povedal, da sta pritekla iz vasi dva psa, in moj pes se jima je pridružil, na kar so ju skupno ucvrli po vaših stegnah proti gmajni.«

Mesar se je začel zanimati za svojega psa, voda Sitar ni bil pristopen, da bi kaj izdal. Spomnil se je besedi svojega očeta, ki mu je preznogokrat rekel, naj bo previden v govorjenju, kajti človek, ki »seda ovaia, ni vreden, da ga pes oblaja!« »Čez moje zobe ne bo prišlo, kaj se je s Nacetovim psom zgodilo?«

Nace pa je bil radoveden, zatrjeval mu je, da naj mu le pove zgodbo o psu, kajti psa je že večkrat nameraval oddati konjaču, da zanj

nima najmanje vrednosti in tudi od nikogar ničesar zahteval ne bo.

Sitar je nato rekel: »Stari pregovor pravi: Dehor je velik smrduh, še večji smrduh je človek ovaduh! To pa jaz nočem biti, zato vam bom vse povedal le na čast vaše desne roke.« Nato je Sitar povedal, kako so Našovci mislili, da je njegov pes od onih volkov, ki so prišli Oborhove prašiče duhat, kako so ga streljali in končno še pobili!

Gospod Nace se je pa smejal, kar je duša dala, ter zagotavljal, da je odškodnina za psa še s tem poravnana.

Sitar se je v Kranju malo dalje kakor običajno pomudil, potem pa še po poti konja malo napajal, tako da je bil že mrak, ko je privozi v Našovec in zavil k Oborhu, privezal konja k ograji in ga odel. Podal se je v hišo in naročil polje vina. Tisti večer je bilo pri Oborhu živahno, kajti dobrihna Oborh je s sosedi že prejšnji petek privozil domov in vedel mnogo pripovedovati, kako je bilo njegovo blago, njegovi pršutarji in bohi cenjeni na obmorskem trgu pred Laščani in Ribičani, ker je bilo res lepo in v čiste platnene rjuhe zavito.

Medtem stopi v hišo Oborhova mati in prinese enemu gostu na lesenem krožniku kos dišeče prašičje pečenke. Ko je Sitar to videl, reče materi: »Mati, meni dajte tudi večerjo, toda samo, če imate volčje ali vsaj pasje klobase.«

V sobi je nastala tišina, slišala bi se miška, ako bi tekla iz kota v kot.

Kje so pasje klobase?

Oborhla se brez odgovora zasuče na petl in odhiti v vežo pred peč. Oglasi se pa kolar, ki je po dnevnem delu praznil svoj masleček in reče: »Sitar, ti sitnarji in hočeš klobase. Prav lahko jih dobiš prav take ali še bolj debele kakor so nam jih njega dni dajali smleški valpeti in biriči.«

Sitarja, dasi je bil v mladosti kdaj tudi deležen na svojem životu smleških klobas, ki so jih biriči neubogljivim tlačanom s svojimi žilavkami delili, ta odgovor ni prav nič spametoval. Venomer je govoril o klobasah, o volku in psu, ki ni bil volk.

Zunaj hiše se je čulo ukanje. Fantje zunaj so se vedeli, kako Sitar njih vas sramoti, zato so se sklenili, da ga prav pošteno naklepljejo. Ves položaj je sprevidel Oborhov Janče, ki je bil vedno preudaren in moder fant. Nagovori fante, naj bodo pametni, naj pustijo dedca pri miru, kajti ako se ga lotijo, ga bodo preveč in posledica bo zapor in še mnogo več nepotrebnega govorjenja, potem pa sovraštvo med vaščani obeh vasi, ki živita zdaj v slogi in prijateljstvu, so se fantje Jančevetovo prigovarjanju vdali: »Samo eno mu zagodemo! Psa bo peljal nocoj domov!«

Šli so z nosili na gmajno, odkopali psa in ga prinesli na vrt. Podali so se nato v sobo, poklicali na mizo bokal vina, vedli so se tako, kakor bi Sitarjevih opazk ne bili razumeli, se mu smejali in ga zadrževali, da ni šel h konju gledat. Oni, ki so ostali zunaj, so obile slame ajdovice na kripi razmetali ter pridrili psu, ki je že zelo neprijetno dihal, udobno ležeče pod sedežem, ki so ga obložili s praznimi vretami. Nato so odšli.

Naši veliki možje

Urban Jarnik

Eden izmed največjih duhovnikov in preroditeljev na Korškem je bil pesnik in jezikoslovec Urban Jarnik, živeč in delujoč v prvi polovici prejšnjega stoletja. Doma je bil v prelepi ziljski dolini in se je rodil pri bogatem kmetu in vozniku ter gostilničarju »na Potecu«. Sole je obiskoval v Celovcu in deloma tudi v Gradcu ter postal slovenski duhovnik. Služboval je v raznih krajih po Korškem kot kaplan in župnik, nadalje v znamenitem Blatogradu, kjer je tudi umrl l. 1844, star ravno 60 let.

V svoji mladosti je bil Jarnik predvsem pesnik. Pel je prav prikupne in preproste pesmice.

Tu in tam je tudi napev zložil h kakim pesmici, da se je potem pesem s petjem tako priljubila našemu ljudstvu, da jo je kar prevzelo kot svojo narodno pesem (»ponarodele pesmi«).

Jarnik je med prvimi slovenskimi mladinskimi pesniki in pisatelji, saj je l. 1814 izdal prvo našo mladinsko knjigo pod naslovom Zber lepih ukov za slovensko mladino. Ker je rad poučeval našo mladino, to dokazuje, da je bil še precej blizu našim preroditeljem iz Zoisovega kroga, zlasti Vodniku, Ravnikarju, Zupanu in drugim, ki so vsi izšli iz dobe razumarstva in praktičnosti ter vsakdanje koristnosti. Tudi Jarnik sam je pisal kot Pohlina ali Vodnik take knjige, ki so veliko koristile našemu podezelskemu človeku tiste dobe. Med taka Jarnikova dela štejemo zlasti njegovo Sadžerejo, ki je v nji poučeval našega koroškega kmeta, kako ravnati s sadjem.

Še močnejše kakor stara doba praktične koristi se je dojmlila Urbana Jarnika novo prihajajoča doba romantike, doba, ki je poleg drugega zlasti vneto gojila in se zanimala za narode in njihovo preteklost. Zato je Jarnik v družbi s Kopitarjem, Prismicem, Staničem in drugimi začel silno marljivo nabirati slovensko narodno blago, seveda v prvi vrsti po svoji ožji domovini, po Korškem, še posebej po Ziljski dolini. Tako je tamkaj nabral in zapisal prešnogo narodnih slovenskih pesmi, pregovorov, pripovedk, rekel, legend ter nam jih v svojih spisih ohranil. Po njegovem zgledu je pozneje deloval na Zilji znameniti ilirec Matija Majar Ziljski. Kot posebno tovrstno zaslug Urbana Jarnika moramo omeniti njegovo marljivo nabiranje lepih domačih izrazov po ziljski dolini. Vse, kar je tako nabral, je pošiljal v Ljubljano za slovar, ki ga je bil začel že Kumerdej s svojo akademijo, nadaljeval pa Vodnik in drugi.

Pomembno je Jarnikovo jezikoslovno delo. Tudi sam je namreč pripravil nekaj poskusni etimološki slovenski slovar leta 1832. Sestavil ga je deloma po Pohlino, deloma po koroškem preroditelju Ožbaltu Gutsmanu.

Kot duhovnik ni samo ustno učil našega ljudstva, marveč je tudi s pisano besedo širil božjo čast, saj je med našimi nabožnimi pisatelji njegovo ime na zelo vidnem mestu. Pisal je nabožne knjige ne samo za slovensko mladino, temveč tudi za odrasle. Dolga je vrsta njegovih tovrstnih knjig: molitvenik, katekizem, zgodbe, da imenoma navedemo samo dve: »Molitovne bukvice za otroke« in »Evangelije ino branja na vse nedele in svetke celega leta«.

Urban Jarnik se je odlikoval tudi kot prevajalec, saj je med prvimi Slovenci prevajal v naš jezik velikega nemškega pesnika Schillerja. Pomembno je tudi njegovo sodelovanje v Ljubljano, kajti oglašil se je ne le s prispevki za slovar, marveč tudi s svojimi pesmimi v Kranjski Čbelici. Sodeloval pa je tudi s Kopitarjem v Domovinskih listih, in sicer s poljudno znanstvenimi članki. Zlasti rad je pisal članke o svojih rojakih Ziljanih. Zato so ga spoznali in cenili mnogi preroditelji, ne le slovenski.

Je jasno, da je bil Jarnik pesnik, pisatelj, jezikoslovec in učitelj. Posebno zanimivo je to, da je Jarnik kot prvi rabil izraz slovenski v naših knjigah v pomenu, kot ga poznamo danes, kajti pred njim so naši kulturni delavci govorili in pisali le o Kranjcih in kranjskem jeziku in kranjski knjigi. Še dolgo za njim pogrešamo pri marsikaterem sicer odličnem in velikem našem možu tolike narodne zavednosti, kot jo je že takrat kazal Jarnik.

Kdor rad bere »Domoljuba«, ima najcenejše razvedrilo!

DIMNIKAR

C. Invernizlo:

ZA NAŠE MLAJŠE

(Dalje.)

Uprl je v žensko svoje sinje oči, ne da bi ji odgovoril.

»No, ali si razumel, polhec?« je zavpil eden izmed capinov. »Pridi in sedi semkaj.«

Deček je odkimal.

»Nisem truden,« je odvrnil, »in tudi pil ne bom. Pustite me, da odidem. Mojster me čaka.«

Neki rokovanjač, nekakšno teslo s herkulskimi udi, je zgrabil dečka za ovratnik, ga dvignil kvišku kakor bilko ter posadil na stol poleg sebe.

»Ali se je mamica Cebula trapila, da te je našla, zato, da bi te izpustila?« je rekel. »Tukaj si in tu boš ostal. Pil boš z nami.«

Plezaček je sprevidel, da je padel v zlobne roke; ni pa mogel razumeti, kaj naj bi hoteli od njega.

Niti enega beliča ni imel več pri sebi in nič drugega ni znal delati, kakor ometati dimnike. Kakšen prid naj bi nudil malopridnežem?

»Ne pijem,« je ponovil s trdnim in hladnim glasom, ko je zlikovec postavil predenj poln kozarec.

Oni mu je prisolil zaušnico.

»Lažnivec! Saj bi ti mogel verjeti, če te ne bi bil videl snoti pijanega, da nisi mogel stati pokoncu.«

Plezaček je pordel kakor mak.

»Kako pa veste to?«

»Tudi jaz sem bil v policijski zakladnici, v katero so te s tvojim tovarišem vred privlekli stražniki in kjer je oni vreščal z glasom kakor petelin, da je zlato njegovo, da naj mu ga vrnejo ter ga izpustijo; zato pa se je zavalil na tla kakor ti, da je preupal pijanost.«

Dimnikarček je poslušal ves osramočen in zmešan.

Negotovo se je spominjal, da so ga bili stražniki nabihali v tisto luknjo in da so ga hkratu z

Balinom sprejeli tamkaj neki krohotajoči se grdi gobezdači. Zdelo se mu je, da je eden izmed stražnikov dejal proti onim:

»Tu imate dva tovariš, kakršni ste vi.«

A pozneje, ko se je prebudil, jih ni več videl in je mislil, da so bile to samo grde sanje.

Ker Plezaček ni odgovoril in je blédel dalje, mu je rokovanjč zadal sunek v rebra in ponovil:

»Pij žaba!«

»Nisem žejn.«

»Ne pijemo zato, ker smo žejni, marveč zato, da razveselimo tovariše.«

»Nisem vaš tovariš,« je rekel Plezaček, ki je nenadoma začutil v sebi doslej nepoznano odločnost.

»Pa še boš, o tem ni dvoma,« je odvrnil zlikovec.

»Vi ne opravljate mojega posla.«

»Z rokami delamo kakor ti.«

»Dečko je zvit,« je opomnila mamica Cebula.

»Nikoli ne bo povedal, kje je ukradel zlato, o katerem je govoril njegov tovariš.«

Plezaček je nejevoljno planil pokonci.

»Ničesar nisva ukradla. Nisva tatova!«

Zvonek krohot mu je zadonel v odgovor.

»Ubožec ti nedolžni!« je dejal rokovanjč s Herkulovimi pleči in si pljunil v roke, kakor da bi se pripravljaval za borbo. »Zlato se je torej prišlo tvojih prstov kakor sajev! Hej, prijatelji, če dečko neče ne piti ne brzdati jezika, ga bomo do drevi vtaknili v rešetko.«

Ubogí dimnikarček je prevzet od strahu na ves glas klical gospodarja na pomoč. Toda zlikovci so mu zamotali glavo in mu zamašili usta z vrečo, ki jo je nosil na hrbtu. Nato sta ga dve krepki roki prijeli čez pas in čutil je, kako sta ga dvignili s tal ter odnesli. Misli so se mu zmedle; nič več ni imel moči, da b se jih otresel in nič več ni razumel: izgubil je zavest.

VIII.

Plezaček bi ne bil mogel povedati, koliko časa je ostal nezavesten.

Kakor hitro se je spet ovesetil, je odprl oči in videl, da je vse črno okoli njega. Gledal je okrog sebe ter opazil nad svojo glavo svetlobni žarek, po katerem je spoznal, da je v nekakšni podzemski benznici, ki nima nobenih vrat. Tisti žarek je brzokone prihajal skozi loputo, ki se ni dobro zapirala. Poleg nje je bila prislonjena lesena lestev.

Zakaj so ga neki zaprli semkaj? Kaj so hoteli storiti z njim?

Ko je dimnikarčka minil prvi strah, je začel razmišljati. Od tega trenutka je bil Plezaček plah, neboljen dečko, ki ni znal napraviti niti enega koraka, sprejeti niti ene odločitve brez svojega tovariša.

Toda od tega trenutka dalje se je prebudila njegova prava, smela narava, ki se ni menila za nevarnosti, in njegova živa, prezgodnja razumnost se je jela razodevati.

Spoznal je, da mu nič ne pomagata jok in tožba. Treba je bilo s pretkanostjo obvladati zlikovce, ki so nedvomno potrebovali njegovih rok za ta ali oni svoj slabi namen.

Plezaček je bil zdaj prepričan, da je ujet v nekakšnem brlogu tatov, ki ga imajo za svojega pripadnika. Dobro torej, pustil jih bo v tem njihovem prepričanju, da bo lažje našel kakšno sredstvo za beg.

Deček si je snel s prsi Marijino svetinjšico, ki mu jo je bila dala mati. Ko jo je pobožno poljubil in goreče zmolil kratko molitvico, je začutil v sebi levji pogum.

Povedati moramo tudi, da se je v tem trenutku prikazala pred njegovimi očmi podoba neke plavolase, zale deklice, rajске lepote, in da se mu je zdelo, da sliši njen glas, ki mu šepče:

»Pogum!«

To je bil lepo zveneči glas grolične Marije.

Brez kakršnega koli strahu je dimnikarček vstal, se povzpel kakor maček po lesenih stopnicah, je skušal z integrenimi rokami privzdigniti loputo nad seboj.

Toda ta je bila pritrjena na drugi strani in se ni vdala.

Tedaj je potrkal s svojo drobno pestjo in zaklical:

»Odprite... odprite...«

Glas matere Cebule je zaklical v sobi nad njim proti njenim vrednim sostanovalcem:

»Zakaj pa niste odmaknili lestve? Ta samosrajčnik bo tako zbudil pozornost.«

Dimnikarček je zaslišal zgoraj cepetanje nog in kmalu za tem drug glas, ki ga je prepoznal kot glas velikanskega rokovanjača, in ki je zaklical:

»Če ne boš nehal, ne prideš več gor: zavijem ti vrat!«

»Lačen sem,« je zarjul Plezaček.

Kakšne tri ali štiri trenutke se ni nihče odzval, toda deček je slišal lahen šepet:

Nato je isti glas krepko izpregovoril:

»Lačen si? Še boljše zate. Nič ti ne bomo dali, dokler se boš še dalje kujal.«

»Storil bom, kar hočete, samo odprite mi.«

»Oho! Petelinčku se je začel krčiti greben ter postaja krotkejši. No, pogledjmo gale!

Loputa se je spet odprla in dečka so za vrat dvignili kvišku in spet je bil v sobi, ki jo je bil že videl. Pri mizi pa je sedaj sedel še nek neznanec, ogabnega obraza in rdečih las, kar je zbudilo v Plezačku nedopovedljiv občutek odvratnosti in strahu.

Mrzli in trdi pogled neznanca se je srečal z njegovim, da se je nehotе zgrozil.

»Je to tisti paglavček?« je vprašal. »Prav tak je, kakršnega bi potrebovali! Toda ali se moremo znesti nanj?«

»Ne boj se, Rudi; jaz bom poleg njega,« je odvrnil rokovanjč. »Ob prvem njegovem klicu, ob prvem poskusu bega ga bom ubil kakor bolho.«

»Prav nič me ni volja, dragi gospodje, poginiti kakor bolha. Stokrat rajši vas ubogam; medtem pa mi dajte jesti.«

Dimnikarček se je namrdnil, tako da so se vsi kar dušili od smeha.

Videti je bil kakor komar med sršeni.

Mati Cebula mu je z dvema prstoma privzdignila brado.

»Zdaj ko tako pametno govoriš,« je rekla, »si pravi srček in grem ti ocvetret slasten jajčni prigrizek. Ko boš južinal, nam boš pripovedoval, odkod prihajaš, čigav si, kakšna junaštva si že opravil in koliko je vreden tvoj gospodar.«

Plezaček se je nasmehnil, ne da bi odgovoril.

Imel je polno srce. Misli je na mater, misli na Griško in na strah, ki ga bosta občutili, če bosta zvedeli, da je med temi grdimi zlikovci. Toda na zunaj se je kazal mirnega in to tem bolj, ker je videl, da se mrzli, kruti Rudijevi pogledi upirajo vanj.

(Nadaljevanje prihodnjik.)

Naši mali

Tonka, mala Robinzonka

(Dalje.)

Vsi, ki so bili v njej, so trpeli hudo žejo pod vročimi žarki. Mrzlica jih je tresla in že so mislili, da bodo morali umreti, ko so četrtega dne zjutraj zagledali v daljavi velik parnik. Klekali so in dajali znamenja in ladja jih je po dolgem času v resnici zagledala. Približala se je čolnihu in vse ponesrečence so potegnila na krov. Bili so rešeni.

Ljubezno so jih sprejeli in jim stregli, da bi čimprej ozdraveli. Toda kljub vsej skrbi sta ostala Tonkina mati in oče mračna in čelo se jima ni hotelo razvedriti. Srce jima je polnila žalost za izgubljeno hčerko.

Videla sta, kako se je potopil čolnib, v katerem je bila Tonka, in mislila sta, da se je potopila v morje. Zato sta zdaj jokala.

Veliki parnik je krožil še tri dni po morju in iskal novih ponesrečencev. Ker pa ni nikogar več našel, je četrtega dne odpul.

S strtim srcem v žalosti za svojo Tonko, o kateri je bil prepričan, da je mrtva, se je čez mesec dni Tonkin oče izkrcal v Južni Ameriki in poiskal farmo, na kateri ga je že čakalo delo.

Tako smo si dozdaj ogledali šole košček Tonkine domačije. Obiskati pa moramo še druge dele njenega stanovanja, zakaj Tonka je imela, kot smo že spredaj enkrat povedali, vse, kar spada k pravemu stanovanju. Prostora je bilo dosti in tako je njen dom postal prav razkošen.

Poleg spalnice je bila obednica. V njej seveda ni oprave, kje neki bi jo dobila? Pač na leži na mahu lep prt, narejen iz ovijalk in kopica prtičev iz velikih listov. Zadaj je pa shramba za živila.

Da, živil pa ima dosti in naša Robinzonka ne bo lakote umrla. In kakšne dobre stvari imal! Kar slane bi se nam cedile, če bi mogli do njih: ananas, dateljni, kokosovi orehi, banane, limone, melone — no, ali že požirate slane?

Toda, kako je Tonka dognala, da so te stvari užitne? Saj doma vseh teh stvari vendar ni nikoli videla?

Vidite, to je pa skrivnost, ki vam jo bom pojasnila šele na koncu našega obiska.

V shrambi je torej množica sadja, ki je vse zelo zdravo in redilno. Zraven dodajte še ribe, ostrige, školjke, ki si jih vsak dan sproti nabere v morju. Včasih ujame celo kakega morskega rakca, da ima spremembo v hrani.

Poleg shrambe za živila stoji v lepem redu najrazličnejše školjke, ki jih rabi za krožnike, ponvice, kozarce. Tudi nožev in žlic ne manjka.

Pa pojdemo v kuhinjo. V njej ni štedilnika. Pač pa ima sredi kuhinje, daleč od sten, ki bi se lahko vzele, ognjišče. Poleg ima pripravljeno suho listje, suhe veje in črepinjo steklenice.

Morje je prinašalo od časa do časa na obrežje evropske steklenice. Tonka je našla še tri. Ena imed teh pa se je razbila ob morskih čerch.

V njej so bili papirji. Dveh ni znala prebrati, tretji list pa je bil pisan v slovenščini in datiran iz leta 1800. Tonka je brala listino in zvedela, da

so vrgli steklenice v morje potniki ladij, ki so ponesrečili, da bi ljudem povedali, kje se jim je nesreča primerila.

Tonka je vzela dve celi steklenici in dodala nekaj besed na te papirje. Pisala je: »Ko se je naša ladja »Krokodil« dne 22. maja potopila, sem prišla na samotni otok. Dobro mi je in prosim, pridite čimprej pome. Pozdravim očka in mamico. Tonka Pavličeva.« Za naslovom pa je še napisala: »Ni mi treba pisati, ker pošta ne prihaja na naš otok in nič ne vem, ali sem v Evropi ali v Ameriki.«

Ko je zložila dragocene liste v cele steklenice, pa je Tonka zamašila z novimi zamaški, ki si jih je narezala iz plutovine, ki je rastle na otoku, jih zapečalila s smolo in jih privezala na kose lesa. Nato pa jih je vrgla kolikor daleč je mogla v morje.

Od tretje steklenice, ki se je razbila ob pečini, pa je hranila koščke, da je z njimi lahko rezala. To so bili njeni noži. Eno črepinjo pa si je ohranila, da jo je imela za lečo, s katero je prižigala ogenj. Ko je nekega dne rezala suhe ovijalke, je videla, da se je ena njih vžgala pod steklom, tedaj se je spomnila, da ji je gospodarjev sinko, ki je hodil v višje šole, nekoč razkazoval, kako se pod steklom ležó vname slama. Dotedaj je morala jesti le surove stvari, od tistega dne pa si je že znala vžgati ogenj in ta steklena črepinja je bila zdaj spravljena na častnem mestu v njeni kuhinji.

Za kuhinjo je bila delavnica. Kakšni kupi ovijalk, velikih listov, skorja dreves, deske — plen razbitih ladij, ki jih je morje vrglo na obrežje, čudno orodje iz ostrega kamenja, z lesenimi ali koženimi ročajl, privezanimi z močnimi ovijalkami, cela zbirka raznih školjk, lupin kokosovih orehov itd.

(Nadaljevanje prihodnjik.)

Rešitev nogometnega kvadrata

I. kvadrat: mroz, rabi, Obir, Ziri; II. kvadrat: Sava, Aron, voza, Anam; III. kvadrat: Argo, rjav, gare, oven; IV. kvadrat: Apis, Pera, Ivan, Sana; V. kvadrat: Iva, gig, osa.

Rešitev premene: krona, koran, orkan, narok.

Bojra z Griča želi vsem svojim deklicam in dečkom blagoslovljene velikonočne praznike!

PRAVNI NASVETI

Najemnica brez semlje. A. K. D. Obrnite se s svojimi željami na družbo »Emona«. Ta vam bo gotovo pojasnila, ali imate kaj upanja na uspešno rešitev.

Delo v mlinu ob nedeljah. A. Š. Š. Delate v valjčnem mlinu kot mlinarski pomočnik dnevno po 12 do 14 ur. Tudi ob nedeljah delate do jutra in ponoči. Zahtevali ste plačilo za nedeljsko delo, vendar delodajalec odklanja posebno plačilo nedeljskih delavnih ur, češ da so tudi drugi pred vami ob nedeljah mlieli brez posebne nagrade za to. Vprašate, ali imate pravico do posebnega plačila nedeljskega dela in koliko je po zakonu dopustnih delavnih ur ob delavnikih v mlinskih obratih. — Če je v mlinu zaposlenih nad 15 delavcev, je to industrijski obrat in je obvezno 8 urno delo. Če pa je manj delavcev zaposlenih kot 15, ni industrijski obrat in velja za vsaj 9 urni delavnik. Kar opravljate dnevno večurnega dela kakor tudi za delo ob nedeljah imate pravico zahtevati 50% povisek kot nagrado za nadurno delo. Pravica uveljaviti zahtevek na izplačilo nadur zastara v treh letih.

Potek zakupne dobe. A. Š. R. V najemu imate sobo v kmečki hiši, hlev, kozolec in 3 ha zemlje, in sicer že 15 let. Zadnjo najemno po-

Zahvala

Podpisani potrjujem, da sem prejel od uprave DOMOLJUBA

380 lir požarne podpore

za škodo na posteljnini, ki mi je nastala 7.1.42. Za točno izplačano podporo se toplo zahvaljujem. Vsakemu priporočam, da naj naroči Domoljub in naj naročino pravočasno poravnava. V nesreči se pokaže, da je Domoljub res naš najboljši prijatelj in prvi pomočnik.

Andrej Marlinčič

Sv. Križ 24 pri Kostanjevici

godbo ste sklenili s sedanjem lastnikom aprila 1939, in sicer za dobo treh let do aprila 1942 in ste določili letno zakupnino na 1800 din. — Lastnik zahteva od vas, da mu plačate za leto 1941 zakupnine 3000 lir in navaja kot vzrok, da se je vse podražilo. Vprašate, koliko je lastnik upravičen za leto 1941 več zahtevati na zakupnini in ali uživate kot zakupnik kakšno zaščito. — Za leto 1941 ste bili dolžni plačati pogojeno zakupnino, to je 1800 din, neglede na to, da je cena kmetiskim pridelkom narasla. Saj bi morali plačati tudi isto zakupnino, če bi n. pr. vrednost kmetiskih pridelkov padla. Zaščito uživate le glede namena stanovanjskega prostora; kot zakupnik zemljišča pa niste zaščiten. Lastnik torej lahko aprila 1942 ob poteku dosedanjih triletnih zakupne dobe odda zemljišče drugemu zakupniku ali pa gā tudi sam začne obdelovati.

Državni upokojenec. »Re. Vprašate, ali je državni upokojenec — orožnik — ki je v začasnih občinskih službi, brez pogodbe ali pravice do pokojnine, kot dnevnica, obvezan, da je zavarovan pri Zavodu za socialno zavarovanje v Ljubljani za primer bolezni in nezgode. — Čeprav ima državni upokojenec pravico do brezplačnega zdravljenja v državnih bolnišnicah, je pa kot aktivni uslužbenec-dnevnica kljub temu obvezan, da je zavarovan pri ZSZ v Ljubljani tudi za bolezni in nezgode. Le prispevek za starostno zavarovanje odpade, ker ima že državno pokojnino.

Postrežnica. M. L. L. Imate postrežnico, ki je pri vas zaposlena pol dneva, a drugo polovico dneva je v službi dveh drugih strank. Vi plačujete zanjo bolniško blagajno, kar postrežnici ne zaračunate. Ker je zaposlena še pri dveh drugih strankah, ste mnenja, da bi tudi te morale plačevati bolniško blagajno in bi bil prispevek po tem takem trikrat plačan, kar se vam tudi ne zdi prav. Vprašate, kako bi se ta stvar prav uredila. — Bolniška blagajna, to je Zavod za socialno zavarovanje, je upravičen le do enkratnega zavarovalnega prispevka za postrežnico. V prijavi za zavarovanje morate navesti, da je postrežnica pri vas zaposlena le pol dneva. Prav tako pa morate tudi navesti, kje je še ostali čas zaposlena. Če se vam to zdi nerodno, naj pa postrežnica pri ZSZ navede, kje je poleg vas še zaposlena. Pri ZSZ potem zaposlite, da bodo v plačilnem nalogu za vas predpisovali le polovico prispevka, drugo polovico prispevka bo pa ZSZ predpisoval ostalima delodajalcema. Tako bo stvar pravično urejena. Uslužbeni davek morate pa sami plačati v polnem iznosu, ravno tako, kot ostala dva delodajalca, ki imata isto postrežnico v popoldanskih urah zaposleno.

Obrestna mera za dolgove. V. P. Obrestna mera za posojila, ki jih dajejo posojilnice, ni maksimirana. Če se dolžniku zaračunavajo višje obresti kakor so bile določene v posojilni pogodbi, ima pravico proti temu ugovarjati. Če se z zavodom ne bo sporazumel glede nove obrestne mere, ima vsaka stranka pravico pogodbo odpovedati. Po poteku odpovednega roka bo moral dolžnik vrniti posojilo, če ga pa ne bo mogel, mu bo smel zavod zaračunavati višje, nove obresti, in tudi iztožiti more posojilo, ki je medtem že zapadlo v plačilo.

»Umili bi se bili pač lahko, preden ste prišli k meni,« pravi zdravnik umazanemu bolniku, ko ga je bil prav kar preiskal.

»Čemu pa, gospod doktor, ko pa imam bolezni znotraj?«

Mali oglasnik

V Domoljubu se zaračunajo mali oglasi po besedah, in sicer plača tisti ki siže stitbo L. 0,20 za besedo; v ženitvenih oglasih in dopisih beseda L. 1,-; v vseh drugih oglasih stane beseda L. 0,80. Vsem oglasom se prišteje še oglasni davek. Najmanjši trasek L. 7,-, za ženitvene oglase L. 20,-. Redni Domoljubovi naročniki plačajo polovico manj pri oglasih gospodarskega značaja.

Pristojbina za male oglase se plačuje naprej.

Služkinjo

za kmetijska dela, iščem za takoj. Zabelek Alojzij, Zg. Hruška 18, pošta Dobrunja.

Nov lahki voz

napredal. Gotna vas št. 28, p. Novo mesto.

Služkinjo

simpatično, varčno, 30 do 40 letno, zdravo, pridno, zmehna kuba, hišnih in vrtnih del, išče za takoj kot za samostojno gospodinstvo, starejši samaki upokojenec — boljša hiša — v bližini Ljubljane. Naslov v upravi »Domoljuba« pod številko 1802.

Vem za kobilo

temno pramo, zig štev. 1852. Naslov v upravi »Domoljuba« pod številko 1805.

Prevzemalce — Nakupovalce

išče v vsaki občini veterinarstva. — Delo obseja: v nakupovanju in prevzemanju raznih stranišnih kmetijskih pripelkov. Plača in provizija. Agilni garancije sposobni in neoporečni kandidati v občini v kateri bi delovali naj pošljejo ponudbe s opisom delovnega delovanja na upr. »Domoljuba« pod »Lit. 2086«.

Vajenka

sprejme takoj trgovina z mesnim blagom. Naslov v upravi »Domoljuba« pod št. 1854.

Mizarskega vajenca

sprejemam takoj. — Svetek, Karlovska 1.

Brinje - istrsko

lepo, zdravo imam na prodaj. Ed. Fialer, Vrhnika.

Konjsko opremo

rabljeno, kupim. Naslov v upravi »Domoljuba« pod št. 1854.

Iščem doklo

starejši nad 16 let. Rotar Avgust, Podsmreka 10, p. Dobrova.

Fanta

za vsa kmetijska dela, potrošnega, sprejemam takoj. Ivan Brečeljnik, Dravtje, Čebelarška 26, Ljubljana 7.

Fige in brinje

za žganje kuhinje ima stalno na zalogi po najnižji ceni trvdka Ivan Jelačin, Ljubljana, Askercova ul. 1. Telefon 2607.

Išče se cerkvenik

za podružnico. Ima prosto stanovanje, malo zemlje in nekaj bive v žito in donarju. Naspel takoj. Dobro družina ima prednost. Ponudbe na upravo »Domoljuba« pod »Takoj« št. 1854.

Vajenca z vsa oskrbo

sprejme takoj. Novak Miroslav, mizar, Rovte 145, nad Logatcem.

Stanovanje

oddam v daljem. — Urbančič, Brezovica 8.

Šest prašičev

po 6 tednov stare — prodam. Kavčnik Alojzij, Dragomer 8, pošta Brezovica.

Vem za konja

črna, belogriva, ima oko belo liso, na nosu velika bela pika. Zig št. 886. Peterca Jožef, Vevče 28, p. D. M. v Polju.

Lisjke, dehorjeve kože

kupuje in zelo dobro plačuje Zdravni, Ljubljana, Stari trg. — Velika Isbena drbovina.

Kovaškega pomočnika

mialto mol, sprejemam. Ponudbe s zahtevno plačo na upravo »Domoljuba« pod »Takoj« št. 1854.

Hlapca

za vsa kmetijska dela — sprejme Trtnik Franc, Skofljica štev. 8, pri Ljubljani.

Nalagajte denar v solidnem zavodu, v

Hranilnici in posojilnici z. z. n. j. V Ribnici

Zavod daje posojila pod najugodnejšimi pogoji
Posluje v lastni hiši poleg dekleške šole

Brzoparilnike, gnojilne črpalke, Gama,

s 10 letno garancijo nudi

Podržaj Ciril, lg 147

pri Ljubljani

Kuhinjsko posodo, železino, poljsko orodje — vile, motike, lopate, verige, sekire, cepine, grablje in slično — likalnice, konjske vedrce za vodo in krtače, ter drugo vsakovrstno špicerijsko in galanterijsko blago kupite po ugodni ceni pri

KLUN JOŽE - trgovina - RIBNICA

Kupujte pri trvdkah, ki oglašujejo v »Domoljubu«!

K proznikom Vstajenja

želi obilo Kristusovega zmagoslavlja usem članom, odjemalcem in dobaviteljem

Nabavna in prodajna zadruga - Ribnica

Črni gaber

kupim

vsake množine po ugodni ceni

Ponudbe je potrebno poslati takoj na upravo »Domoljuba« pod številko 18152.

Za pomlad 1942

Vam nudi železnina in zaloga poljedelskih strojev

Fr. Stupica, Ljubljana

Gospodarska cesta 1

razne poljedelske stroje in orodje, brane in pluge, črpalke in cevi, gnojilne črpalke in razpršilne, škodilnike, vozne drgalice, kot vseh vrst, vse predmete za kopalnice, mrežo za ograje, gospodinske potrebščine, nerjaveči jedilni pribor, čebelarstvo orodje itd., itd.

Nakup starega železa in drugih kovin

Prekratek rednih prašičev

„REDIN“ za prašiče

Pri malih prašičih — pospejuje Redin prašek hitro rast, krepi kosti in jih varuje raznih boleznih. Večji prašiči pa se čudovito hitro redijo in dobro prebavljajo. Zadošča s 10 nav. za 1 prašiča ter stane 1 navlek L. 6,- po pošti L. 10,-, 2 nav. po pošti L. 12,-, 4 nav. po pošti L. 20,-. Mnogo zdravilnih pisem. Pašete: Pravi „REDIN“ se dobi samo v corajo sliko.

Prodaja drogerija Kanc, Ljubljana, Židovska ul. 1. Na debeli pa zahtevajte Redin pri vsaki trgovini ali drugdi, kar si pripravite poštino. Naročniki iz province Trieste in Gorizie morajo poslati denar vnaprej.

Vsem gg. duhovnikom!

Mesec majnik bo ves posvečen Mariji; toda letos tudi Presv. Srca Jezusovega. Pripravljeno so posebne šmarnice, ki jih bo založil pripravljalni odbor devetih prvih petkov. Vodilna misel šmarnice je: »Naša Gospa Presv. Srca. — Šmarnične pobožnosti naj bi bile že pripravljene družini na posvetitve Presv. Srca Jezusovega. — Zato ponovno prosimo proč. g. župnik, da čimprej naroči dovolj slik Presv. Srca Jezusovega, ki so za posvetitve vsaki družini potrebne in pa šmarnice »Naša Gospa Presv. Srca. Oboje naročite na Pripravljalni odbor devetih prvih petkov — Miklošičeva 7 (Pr. vr.) Ljubljana.

MESTNA HRANILNICA LJUBLJANSKA

izplačuje

„A visia vloga“ vsak čas, „navadne“ in „vezane“ po uredbi

PUPILARNO VARNA!

Sodno depozitni oddelek; hranilniki, tekoči računi

Za vse vloge in obveze hranilnice jamči

Mestna občina ljubljanska